ଯେ ଯାହାର ନିର୍ଜନତା • ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରସାଦ ଦାସ

ସେ ଯାହାର ନିର୍ଜନତା

ଯେ ଯାହାର ନିର୍ଜନତା

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରସାଦ ଦାସ

ବିଦ୍ୟାପୁରୀ

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ
ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର, ୭୯

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀ ପୀତାମ୍ବର ମିଶ୍ର
ବିଦ୍ୟାପୁରୀ
ବାଲୁବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ମୁଦ୍ରକ
ଶ୍ରୀ ଦିବାକର ମିଶ୍ର
ଗୋସ୍ୱାମୀ ପ୍ରେସ
ଆଲାମଚାନ୍ଦ ବଜାର, କଟକ ୭୫୩୦୦୨

ପ୍ରଚ୍ଛଦ :
ଶିଳ୍ପରୂପମ୍

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୧୫·୦୦

ସୂଚୀପତ୍ର

କିଏ ଜାଣିଛି କେତେ ସମୟ

କିଏ ଜାଣିଛି କେତେ ସମୟ ନେଇ
ସନାତନ କାଳ ଅନନ୍ତ କାଳ
କେତେ କ୍ଷଣର ସମନ୍ୱୟରେ ଚିରନ୍ତନ
କିଏ କହି ପାରିବ ସୀମାହୀନର ଦୂରତ୍ୱ କେତେ
ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ନା ଆଲୋକ ବର୍ଷ
କାହାକୁ ଜଣା ଚିରକାଳ କିପରି ମାପି ହେବ
ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନାଁ ଦିନ ମାସ ବର୍ଷରେ
ଦଶନ୍ଧିରେ ନାଁ ଶତାବ୍ଦୀରେ
ସମୟର ପରିମାପ କଣ
ଲୀଳା ବିଲୀଳା ନାଁ ଅସଂଖ୍ୟ ତ୍ରିକାଳ
ମହାକାଳକୁ ବନ୍ଦ କରି ହେବ
ଷ୍ଟପ୍ ଓ୍ୱାଚ୍‌ରେ ନାଁ ଇତିହାସରେ

ଦୂରାନ୍ତରକୁ ଯିବାର ରେଲ ଲାଇନ ସବୁ
ନିଜ ନିଜର ସମାନ୍ତରତାରେ ସମ୍ପନ୍ନ
ରେଲଗାଡ଼ି ଅତିକ୍ରମ କରି ଯାଉଛି
ଷ୍ଟେସନ ପରେ ଷ୍ଟେସନ
ଗୋଟିଏ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ପରେ ଅନ୍ୟ ଦିଗ୍‌ବଳୟ
ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପରେ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ

ଡବା ଭିତରେ ଯାତ୍ରୀ ହାତଘଡ଼ିରେ ସମୟ ଦେଖୁଛି
ଏବଂ ପୁଣି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଶୋଇ ଯାଉଛି
ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ ଗ୍ଲି ଯାଉଛି
ଶୂନ୍‌ଶାନ ଭୌତିକ ଷ୍ଟେସନ ସବୁ
ପ୍ଲାଟଫର୍ମରୁ ପ୍ଲାଟଫର୍ମକୁ ଡେଇଁ ଯାଉଛି
ଶେଷ ରାତିର ଏକ୍‌ସପ୍ରେସ୍ ଟ୍ରେନ୍

ଫେରିବାର ଫାଟକ ସବୁ ବନ୍ଦ
ଝରକା ଆରପାଖେ କାହାର ଅଦୃଶ୍ୟ ହାତ
ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଉଛି ଆଗକୁ ଯିବାର ଟିକେଟ
ଫେରି ଗ୍ହିଁବାର ବେଳ ନାହିଁ
ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରେଲଗାଡ଼ି କ୍ରମାଗତ ଅଗ୍ରସର
ଷ୍ଟେସନରୁ ଷ୍ଟେସନ ଆଗରୁ ଆଗକୁ
ସକାଳରୁ ସଞ୍ଜ ଚେତନାରୁ ଅବଚେତନାକୁ

ଘରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ନିରୁଦ୍ଦିଷ୍ଟ
ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ କେହି ନାହିଁ
କେବଳ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖିଥିବା ଅନ୍ୟ ଦେଶ
ଖାଲି ଷ୍ଟେସନର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଲାଇନ ଉପରେ
ଅଭ୍ୟାସବଶତଃ ରେଲଗାଡ଼ି ରହୁଛି କ୍ଷଣେ ମାତ୍ର
ଏବଂ ପୁଣି ଗ୍ଲି ଯାଉଛି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ
ଧୂଆଁର ଉଦ୍‌ଗାର ଭିତରେ

ରାସ୍ତା ସାରା ସିଗ୍‌ନାଲ ପରେ ସିଗ୍‌ନାଲ
ଲାଲ ପରେ ସବୁଜ ସବୁଜ ପରେ ଲାଲ
ଆତଙ୍କ ଭିତର ଦେଇ ଆଗକୁ ଯାଉଛି
ଦ୍ରୁତଗାମୀ ମେଲ୍ ଗାଡି

ଯାତ୍ରୀକୁ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ
କେତେ ରାସ୍ତା ବାକି କେତେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ
କେତେ ସମୟ ବ୍ୟତୀତ
କେତେ ଭାବନାର ସମଷ୍ଟିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା
କେତେ ଲବ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନିମେଷକୁ ନେଇ
ଯୁଗ ଏବଂ ସମ୍ବତ୍ସର
ନିତ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତର ବିସ୍ତାର କେତେ
କେତେ ଘଡ଼ି ଯାବତ ଚନ୍ଦ୍ରାର୍କ
ଷ୍ଟେସନରୁ ଷ୍ଟେସନ ମଝିରେ
ସନ୍ତକ ଲେଖିଯିବ କେଉଁଠାରେ
କ୍ୟାଲେଣ୍ଡାର ପୃଷ୍ଠାରେ ନାଁ ମିଉଜିୟମ କାନ୍ଥରେ

ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଓଠରେ ହାତ ଦେଇ
ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ଶେଷ ଷ୍ଟେସନରେ
ନିଜର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିମାନଙ୍କୁ
ନିଜ ଭିତରେ ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି
ଆକାଶରୁ ଖସି ପଡୁଥିବା ଉଲ୍‌କା ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ
କେତେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆଉ ଚିରନ୍ତନ

ଯଦି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ହୁଏ

ଯଦି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ହୁଏ
ମତେ ନୁହେଁ ଆକାଶକୁ ପଚାର
ଆଖିକୁ ପଚାର ସମୟକୁ ପଚାର
ମତେ ନୁହେଁ ତମେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାର
ଏଇ ନଦୀ ସହିତ କଣ ଜୀବନ ଜଡ଼ିତ
କିମ୍ବା ଏଇ ଆକାଶ ସହିତ ଭବିଷ୍ୟତ
ଧୂମକେତୁ ସହିତ ପ୍ରେମ
ଏବଂ ଶୂନ୍ୟତା ସହିତ ମୃତ୍ୟୁ

ମତେ ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଲାଭ ନାହିଁ
ଏଥର ବୈଶାଖ ମାସ
ବୟସ ହରାଇବାର ସମୟ
ଓ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାର ବେଳ
ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଘଣ୍ଟାକଣ୍ଟାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବି
ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ
ମୋର ଛ' ମାସ ଛୁଟି ଥିବ
ମୁଁ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ସହିତ ପୁଣି
ମେଘକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ଖୋଜୁଥିବି

ମୁଁ ଖୋଜୁଥିବି ସବୁ ମୀମାଂସା କରିଯିବି
ସତ୍ ଅସତ୍ ଓ ଔଚିତ୍ୟର ଜଟିଳ ପ୍ରଶ୍ନମାନ
ମୁଁ ଭାବୁଥିବି ସବୁ ହିସାବ ଦେଇଯିବି
ମୋର ଅତୀତ ସମ୍ପର୍କ ଓ କୃତିତ୍ୱମାନଙ୍କର
କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ
ପାପପୁଣ୍ୟର କାଠଗଡ଼ା ଭିତରେ ଥିବା ବେଳେ
ଦୁଃଖର ଭୟାନକ ମୁହଁମାନ ଆସି
ଯେତେବେଳେ ମୋର ପରିଚୟ ପଚ୍ଚରିବେ
ଯଦିଓ ମୁଁ ନିରପରାଧ
ମୁଁ ମୁହଁକୁ ଲୁଚ୍ଚାଇ ନେବି
ମୋ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଭିତରେ

ବର୍ଷା ଯଦିଓ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ
ପ୍ରତ୍ୟାଶାର ଶେଷ ନାହିଁ
ଏଇ ମୋର ଅଦୃଷ୍ଟ
ପ୍ରତିକୂଳ ସମୟ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଆକାଶ
ଏଇ ମୋର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ
ଆଗରେ କେବଳ ଦୀର୍ଘ ଅବକାଶ

ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଥିବା ଦୁର୍ଗର

ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଥିବା ଦୁର୍ଗର ଗ୍ୱରିକାନ୍ଥ ଭିତରେ
ଗ୍ଳଲ ବିରକ୍ତ ଦିନର ଧ୍ୱଂସ ସ୍ତୂପକୁ କବର ଦେବା
ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ମନର ଶୂନ୍‌ଶାନ୍ ଆକାଶରୁ
ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସର ଖରାକୁ ଟୋକି ନେବା
ଅନୁଶୋଚନାର ପ୍ରଗଳ୍‌ଭ ଉପତ୍ୟକାରେ
ପରିତ୍ୟକ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା

କିଛି ସମୟ ଆହୁରି ଏପରି ବିତିଯାଉ
ମେଘ ସହିତ କିଛି ଯୁକ୍ତି କରି
ଦିଗ୍‌ବଳୟ ସହିତ ହାତ ମିଳାଇ
ପାହାଡ଼କୁ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ଆଖିରେ ଦେଖି
ଏବଂ ନଦୀକୁ କିଛି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ

ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତର ଅଭିଶାପରେ
ଆକାଶ ତରଙ୍ଗିଗଲେ
ଖୋଜୁଥିବା ଦିନ ସବୁ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁକୁ ବିଦାୟ ମାଗିବେ
କ୍ଳାନ୍ତ ଆଲୁଅର ଅବସନ୍ନ ଲହରୀ
ଅଶାନ୍ତ ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ଫେରିଯିବ

ଗଛର ଗହଳ ପତ୍ରରେ
ଅଟକି ରହିବ ଅମାବାସ୍ୟାର ଆଶଙ୍କା
ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦୂତମାନେ ଆସିବେ
ସାତ ରାତିର ଅନ୍ଧାର ନେଇ

କେହି ବି କ୍ଷମାର ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହନ୍ତି
ଆସ ବତୀଖୁଣ୍ଟର ଆଲୁଅକୁ
ଗଳା ଚିପି ହତ୍ୟା କରିବା
ଛାଇମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧ କରି ରଖିବା କାନ୍ଥ କଣ୍ଟାରେ
ଶବ୍ଦମାନଙ୍କୁ ଦ୍ୱୀପାନ୍ତରିତ କରି
ସାରା ସହର ଉପରେ
ଭୟର ଚାଦର ଟାଣି ଦେବା

ଅଜ୍ଞାତ ଅରଣ୍ୟର କୃତଘ୍ନତାରୁ
ସବୁ ଦୂରତ୍ୱ ପାଦଶବ୍ଦ ହୋଇ ପାଖକୁ ଫେରିବେ
ପଶ୍ଚାତ୍ତାପର ନିରନ୍ଧ୍ର ଅନ୍ଧାର ଘେରିଯିବ
ସମୁଦ୍ର ଓ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ସମେତ
ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଆନନ୍ଦକୁ

ତମେ କଣ ଦୁଃସାହସ ନେଇ
ମୋ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବ ଏତେବେଳେ
ମୋର ପାପରେ ଅଂଶୀଦାର ହେବାପାଇଁ

ତମ ସହିତ ଛ'ଟି ଘଣ୍ଟା

ତମ ସହିତ କାଟିଥିବା ଛ'ଟି ଘଣ୍ଟା
ଇଂଜିନର ମ୍ଳାନ ଆଖିରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ
ଗ୍ଳାଇଯିବେ ମଝି ଅନ୍ଧାରର ଏକାନ୍ତତାକୁ

ସମୟର କେତେ ଅଂଶ ଛ' ଘଣ୍ଟା
ତାକୁ କଣ ବିସ୍ତାରିତ କରିହେବ
ସଂପର୍କକୁ ସଂକ୍ଷେପଣ କରି
କିଏ ବନ୍ଦ କରି ପାରିବ ଟ୍ରେନ୍ କୋଠରୀରେ
ଅନ୍ଧାରକୁ କଣ ଶରବିଦ୍ଧ କରି
ଗଛରେ ବାନ୍ଧି ରଖି ହୁଏ
ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଡାକରେ ଉଠାଇ ହୁଏ
ଅବାଧ୍ୟ ମେଘର ବିସ୍ତାରିତ ଦ୍ଵୀପକୁ
ଟୋକି ଆଣି ହୁଏ କୁହୁଡ଼ିର କମ୍ବଳ ଭିତରୁ
ଶୀତ ରାତିର ଘନିଷ୍ଠ ଜହ୍ନକୁ

ଛ'ଟି ଘଣ୍ଟା ଫେରି ଆସିବେ
ନିସ୍ତାର ପାଉ ନଥିବା ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ଭଳି
ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୟରେ ନିଜକୁ ଏକତ୍ରିତ କରି

ଛ'ଟିଯାକ ଋତୁ ଫେରିଯିବେ
ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅବଜ୍ଞା କରୁଥିବା ସ୍ନେହର ଉପତ୍ୟକାରୁ
ରୂପକଥାର ମୁହାଣରେ ସ୍ୱପ୍ନର ଦ୍ୱୀପକୁ
ଲହରୀର ଅନୁରୋଧକୁ ଡେଇଁ
ସମୁଦ୍ରର ଉନ୍ମୁଖ ବ୍ୟାକୁଳତାକୁ

ତମେ ଆଉ କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବ
ଆଖିରେ ବର୍ଷା ନେଇ ଏତେବେଳେ
ମୃତ ତାରକାମାନଙ୍କର ପାଉଁଶ ଭିତରୁ
ମୁଁ ତମକୁ ଅନାୟାସ ଆବିଷ୍କାର କରିବି
ମୁଁ ତମକୁ ତୋଳିନେବି ଘାସ ଉପରୁ
ସ୍ମୃତିର ଶୀତାର୍ତ୍ତ କାକରରୁ
ମୁଁ ତମକୁ ଖୋଜି ନେବି
ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନର ଭୟାନକତାରୁ
ମୋର ଅନ୍ୱେଷଣର ସବୁ ପାହାଚ
ମିଶିଯିବ ତମ ଦେହର ଶୀର୍ଷରେ
ତମେ ଯେଉଁଠାରେ ପହଞ୍ଚିବ
ସେଠାରେ ମୁଁ ତମ ଅପେକ୍ଷାରେ

ଝଲକା ପବନରେ ସକାଳ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଲେ
ବିମୂର୍ତ୍ତ ଅନ୍ଧାର ଆସି
ସ୍ୱପ୍ନ ସହିତ ପୁଣି ଆଳାପ ରତ
ଆଉ କିଛି ସମୟର ସନ୍ଧାନରେ
ଶେଷ ଟ୍ରେନରେ ଆମେ ଦୁହେଁ
ପୁଣି ନକ୍ଷତ୍ରର ରାତ୍ରିକୁ

ଏପରି ସକାଳ କାହିଁ

ଏପରି ସକାଳ କାହିଁ ଯାହା
ଅର୍ଥହୀନ ଶବ୍ଦମାନଙ୍କୁ ସଂଗୀତରେ ପରିଣତ କରିବ
ଏପରି ନକ୍ଷତ୍ର କାହିଁ ଯାହା
ପଳାତକ ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ଆଲୋକିତ କରିବ

ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ଦର୍ପଣରେ ସବୁ ବିଶୃଙ୍ଖଳ
ଆକାରମାନ ବିରୂପ ବିକୃତ ଓ ଗୌଣ
ଯାହାସବୁ ଭାବୁଥିବ ଅନୁରାଗ ପୂର୍ବରାଗ ବୋଲି
ବୈଦେହୀ ଇଚ୍ଛାର କେତୋଟି
ବିଯୁକ୍ତ ଅନୁଭବ ମାତ୍ର ଥିବ
ସ୍ମୃତି ଥିବ କେବଳ ଏକ ଅସିଦ୍ଧ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ରାସ୍ତା କଟିଯିବ ବିନା ପରିଚୟର ମୌନତାରେ
ଘନିଷ୍ଠ ସଂପର୍କ ଛିନ୍ନ ରହିଯିବ
ଦୁଇ ଧାଡ଼ି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହାତ ଅକ୍ଷରରେ

କେହି ଖବର ରଖିବେ ନାହିଁ
ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରାଗ ରାଗିଣୀର
କେହି ଦେଖିବେ ନାହିଁ
ହ୍ରାସ ପାଉଥିବା ପ୍ରାଚୀନ ନକ୍ଷତ୍ରକୁ

ଶବ୍ଦର ଗୁଞ୍ଜନ ରହିଯିବ
କେବଳ ମାତ୍ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ହୋଇ
ଆଲୁଥ ବିନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯିବ
ପୃଥିବୀମାନଙ୍କର ମଝି ଶୂନ୍ୟତାରେ

ପ୍ରଜ୍ଞାର ଦୁଃସାଧ୍ୟ ଆରୋହଣ ପରେ
ଦୃଶ୍ୟ ଓ ସ୍ୱର ନିସ୍ତେଜ ହୋଇଗଲେ
ରାସ୍ତା ଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯିବ
ଛକ ଉପରେ ରହିଯିବେ କେବଳ
ଅଳ୍ପ କିଛି ଲୋକ
ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ
ନାଁ ହଜି ଯାଇଥିବା ସକାଳ
ନାଁ ସାନ୍ତ୍ୱନାଶୀଳ ସାୟାହ୍ନ
କେବଳ ହାତରେ ହାତକଡ଼ି
ଏବଂ ଆଖିରେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସ୍ୱପ୍ନ

ଆସନ୍ନ ନକ୍ଷତ୍ରର ସକାଳ
ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ
ହାରି ଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କର ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ହସ
ସେମାନଙ୍କ ରାତିକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଥିବ
ନିର୍ବାଣମୁଖୀ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର
ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ଐକ୍ୟତାନ
ଆକାଶକୁ ସାମାନ୍ୟ ନୀଳରଙ୍ଗ ଦେଉଥିବ

ହେ ମୋର କୃତାର୍ଥ ଆଖିର

ହେ ମୋର କୃତାର୍ଥ ଆଖିର ଈଶ୍ୱର
ମୁଁ ତମକୁ ହିଁ ନତଜାନୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି
ହେ ଅରକ୍ଷିତ ଭବିଷ୍ୟତର ଶେଷ ସମ୍ବଳ

ତମକୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାତ
ମୋର ପାପ କରିବାର ଅସାମର୍ଥ୍ୟ
ପୁଣ୍ୟ କରିବାର ଅନିଚ୍ଛା
ମୋର ଭଲ ପାଇବାର ସତ୍ୟ କିପରି
ଏକ ଅଜ୍ଞାତ କ୍ଲୀବତାରେ ଆଶ୍ରୟହୀନ
ମୋର ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି
କେଉଁ ବିଗଳିତ କରୁଣାରେ କୃତକୃତ୍ୟ

ହେ ମୋର ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ଦେବୀ
ତମର ସାର୍ବଜନିକ ପ୍ରେମକୁ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ ପରିମାଣରେ ଦେଇଯିବା ପରେ
ହେ ଐଶ୍ୱରିକ ଶକ୍ତିର ଆଧାର
ଧର୍ମ ଦର୍ଶନ ଇତିହାସ
ଋଗ୍‌ବେଦ ଓ ଆପେକ୍ଷିକ ବାଦ
ସବୁ ତମ ଦେହରେ ନିଷିକ୍ତ ହୋଇଗଲେ

ମୁଁ ତମର ଆଖିର ଆଶ୍ରୟରେ
ମୋର ଭୟ ଓ ନ୍ୟୂନ ଭାବକୁ ଶାନ୍ତ କରିବି
ମୋର ସତ୍ତାର ଭଗ୍ନାଂଶ ସବୁ
ମନ୍ଦିରର ଚଟାଣ ଓ ଅନ୍ଧ ଗଳିରେ
ଇତସ୍ତତ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଥିବ
ଅପ୍ରତ୍ୟୟର ବୁର୍ଢିଆଣୀ ଜାଲରେ ବନ୍ଦ ଥିବ
ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅମରତ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ଦିନ
ମୁଁ ତମକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବି
ସମୟ ଓ ଦେହର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ

ତମେ ଯଦି ଏତେବେଳେ ଆସ
ପ୍ରାପ୍ତିର ଶୂନ୍ୟତା ହୋଇ
ମୁଁ ତମକୁ କ୍ଷମା କରିବି

ତମର ଦୈବୀଶକ୍ତି ସବୁକୁ

ଏକ ସଙ୍ଗେ ସମସ୍ତେ ବାହାରିବେ

ଏକ ସଙ୍ଗେ ସମସ୍ତେ ବାହାରିବେ ମନ୍ଦିରରୁ
ତୀର୍ଥଯାତ୍ରୀ ସାଧକ ଓ ପୁରୋହିତ
ପରିମିତ ରାସ୍ତାରେ ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ଏତିକି ଦୂର
ପରାମର୍ଶ ଓ ସମର୍ଥନ ପାଇଁ ବେଳ ନାହିଁ
ଜଳନ୍ତା ନିଆଁ ଉପରେ ପାଦ ରଖି
ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହସି ହସି ଖ୍ୱଲିଯିବ ଆରପାଖକୁ
ଦିନ ଉଦ୍‌ଯାପିତ ହୋଇଯିବ
ଅଗ୍ନି ଶିଖାର ଶେଷ ଲୟ ଭିତରେ
କେବଳ ଜ୍ଞାତି ଓ ଆତୀୟମାନେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ
ଆକାଶରେ ଭୟଙ୍କର ମେଘ

ଏ କେଉଁ ନିଆଁର ପୀଠ
ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ହୋମାଗ୍ନି ନାଁ ଚିତା
ଏଠାରେ ସାକ୍ଷୀ କିଏ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ
ଗ୍ରହ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୁରୁଜନ ନାଁ ଅଷ୍ଟ ଦିଗପାଳ
ଯିଏ କାନ୍ଦୁଚି ବିଧବା ନାଁ ପ୍ରସୂତି
ଏଥରକ ଚିନ୍ତା ସବୁ ଆତ୍ମାର ମହାଯାତ୍ରାର
ନାଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଫେରନ୍ତା ରାସ୍ତାର

ଏ ଦେହ ଆତ୍ମାର ଦୁର୍ଗ ଥିଲା
ନାଁ ବନ୍ଦୀଶାଳା
ଆଗକୁ ଉଦ୍ୟତ ହାତ କାହାକୁ ଛୁଇଁବ
ଶାୟିତ ଦେହର ନିର୍ବେଦ ପାଦକୁ
ନାଁ ବିବ୍ରତ ଦାୟାଦର ଆଶାୟୀ କପାଳକୁ

ପ୍ରସବ ଗୃହର ଥମଥମ ଅବସ୍ଥା ଭିତରେ
ନିଆଁ ଜଳୁଥିବ ବର୍ଷାର ଭର୍ତ୍ସନାକୁ ନ ମାନି
ଭୟାର୍ତ୍ତ ଗୃହିଣୀ ଛାଇଯିବ କ୍ଷିତିର ଉପତ୍ୟକାରେ
କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ମୁହଁ ଅନାଇବେ ସ୍ମରଣର ଆକାଶରୁ
କପାଳ ଉପରୁ ଶେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ଲିଭିଗଲେ
କ୍ଷତିପୂରଣ ମାଗିବାର ବେଳ ନ ଥିବ

ସାଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଏତିକିରେ ସୀମିତ
ଦୈବବାଣୀ ଘୋଷଣା କରିଯିବ
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଳାଲୋକର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିନାହିଁ
ଆଉ କେହି ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ନେବେ ନାହିଁ

ଆଖିରେ ଯାହା ଥାଏ କେବଳ

ଆଖିରେ ଯାହା ଥାଏ କେବଳ ପବନର ଝଲକା
ନା ସମୁଦ୍ର ମଝିରେ ଥିବା ଜାହାଜର ପ୍ରତୀକ୍ଷା
ରାତିର ବର୍ଷା ହଜିଯାଏ
ମୋହ ଶୂନ୍ୟ ଉଦାର ସକାଳରେ
ନା ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସ୍ମୃତିର ବଦାନ୍ୟତାରେ
ପ୍ରଜ୍ଞା ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖେ
କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନର ସାମାନ୍ୟ ପର୍ବକୁ
ନାଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭବର ଏକତ୍ରିତ ଉପଲବ୍ଧି

ଅଥବା ସବୁ କିଛି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ
ଯାଦୁକରର ଅନିଶ୍ଚିତ ହାତ ଉପରେ
କପୋତ ଓଡ଼ାଇବାର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥା
ପଥଘରୀର ଉପରକୁ ଉଠିଥିବା ପାଦ
ଶାମୁକା ଭିତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଯାହା
ମୁକ୍ତା ନୁହେଁ ଜଳବିନ୍ଦୁ ନୁହେଁ
କମ୍ପିତ ଓଠରେ ସ୍ଫୁରମାନ ମନ୍ତ୍ର
ଉଚ୍ଚାରଣ ଅପେକ୍ଷାରେ ଶବ୍ଦ
ବତୀଖୁଣ୍ଟ ଘୂରିପାଖେ ଧୀର ଗତିରେ
ଭାସି ବୁଲୁଥିବା କାଗଜର ଟୁକୁରା

ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ
ଅଭିଜ୍ଞତା ଏକତ୍ରିତ କରିବା ବେଳେ
ପ୍ରତିଟି ଘଟଣା ଡାକିଆଣେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଘଟଣାକୁ
ପ୍ରତିଟି ବିସ୍ମୟ ନେଇଯାଏ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆବିଷ୍କାରକୁ
ପ୍ରତି ମାଇଲଖୁଣ୍ଟ ହାତ ଦେଖାଏ
ଆଗରେ ଥିବା ମାଇଲ ଖୁଣ୍ଟକୁ
କିଏ ଏଠାରେ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ କରିବ
ପ୍ରାମାଣିକ ଓ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ
କାହାକୁ ଏଠାରେ ଜଣା
କେତେ ମୁଠା ବାଲି ଏବଂ କେତେ ମରୁଭୂମି
କେତେ ରାସ୍ତା ଶେଷ ହେଲା
ଏବଂ କେତେ ରାସ୍ତା ଆହୁରି ଆଗକୁ

ଯାତ୍ରା ସବୁ ବାକି ରହିଯିବ
କେବଳ ମାନଚିତ୍ର ଦେଖିବାରେ ବେଳ ଯିବ
ମଧ୍ୟାହ୍ନବର୍ତ୍ତୀ ସମୟର ଅନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କ୍ଷଣରେ
କେଉଁ ଆଶ୍ୱାସନା ମତେ ଆଶାୟୀ ରଖିବ
ସଂଶୟର ସକାଳରୁ ବିଶ୍ୱାସର ଶେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତକୁ
କେଉଁ ଉପଲବ୍ଧି ମତେ ନେଇଯିବ
ଘନିଷ୍ଠ ପ୍ରତ୍ୟୟରୁ ଘନିଷ୍ଠତମ ସତ୍ୟ ନିକଟକୁ

କେବଳ ତମେ ଖୋଲି ପାରିବ

କେବଳ ତମେ ଖୋଲି ପାରିବ
ସବୁ ଦୁର୍ଗର କବାଟ
ଗର୍ବିତ ଦେହର ଘୁରି ସୀମାନାରୁ
ତମେ ଏକା ଖୋଲି ରଖି ଦେଇ ପାରିବ
ଅହଙ୍କାରୀ ସ୍ପର୍ଦ୍ଧାର ଯୁଦ୍ଧ ପୋଷାକକୁ

ଝରକା ବାହାରେ ଝଡ଼
ମୁହଁରେ ବର୍ଷଣମୁଖ ମେଘ ନେଇ
ତମ ଦେହର ବିଜୁଳିରେଖା
ଅନ୍ଧାରର ଘନିଷ୍ଠତାକୁ ଖୋଜୁଥିବ
ମୌନତାର ଦୂରତ୍ୱ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରିଦେବ
ଆମର ସନ୍ନିଧିର ସମ୍ଭାବନା
କେତେ ମୁଁ ସହି ପାରିବି ତମକୁ
ଓ ତମର ଶାଣିତ ଆଖିର ଉପେକ୍ଷାକୁ
ତମ ମୁହଁରୁ ଆଖି ଉଠାଇ
ମୁଁ ଝରକା ବାହାରେ ଆକାଶକୁ
ଓ ପୁଣି ଆକାଶରୁ ତମକୁ ଦେଖୁଥିବି
ତମ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ
ଆଉ କେତେ ଆଲୋକ ବର୍ଷ

ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବର୍ଷା ଶେଷ
ଝରକା ବାହାରେ ଅଗ୍ନିଦୀପ୍ତ ଆକାଶ
ତମ ମୁହଁରେ ଜଳନ୍ତା ମଧ୍ୟାହ୍ନ
କପାଳରେ ଟକ ଟକ ସିନ୍ଦୂରର ସୂର୍ଯ୍ୟ
ବେକରେ ଅଗ୍ନିବଳୟ
ହାତରେ ଚୂଡ଼ୀର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ

ତମେ ଖୋଲି ରଖିବ ତମ ଦେହରୁ ଅଗ୍ନିଶିଖା
ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ତମର ଅପସରନ୍ତି ଦ୍ୱିଧା
ଦେହରେ ସୂର୍ଯ୍ୟର ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ କିରଣ
ମୁହଁରେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ସୁନା ରଙ୍ଗ
ମୁଁ କଣ ଚିହ୍ନି ପାରିବି ତମକୁ
ତମର ଏ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନରେ

ଅତିଥିମାନେ ଗ୍ଲଲିଯିବା ପରେ

ଅତିଥିମାନେ ଗ୍ଲଲିଯିବା ପରେ
ରାତିର ବସ୍ତିରେ ମେଳା ଶେଷ
ସଗୀତ ଅନେକ ବେଳୁ ସମାପ୍ତ ·
କେବଳ ପବନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ଦୃଶ୍ୟ ଶେଷ ମଞ୍ଚ ଖାଲି
ଅନ୍ଧାରରେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାରର ଛାଇ
ସକାଳର ସୀମା ଲଂଘନ ପରେ
ଶ୍ରୋତୃବର୍ଗ ଯେ ଯାହାର ଘରକୁ

ଦର୍ଶକମାନଙ୍କର ସମବେଦନାରେ ନିର୍ବାଣ ଖୋଜି
କାହାଣୀର ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ଘୂରି ବୁଲୁଥିବ
ମୁକ୍ତ ଅଂଗନର ସୀମାନ୍ତ ବାହାରି
କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ତୋରଣପରେ ତୋରଣ
ପର ଜନ୍ମର ଛାଇ ଭଳି
ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ଗଛ ଭିତରେ

ଘରକୁ ଫେରିବା ବେଳେ
ଯାହା ପଛରେ ରହିଗଲା
ସମାପ୍ତ, ବିସ୍ମୃତ ଓ ଉଦ୍‌ଯାପିତ

ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାହା ସବୁ ଆଶ୍ୱାସନା
କିଛି ହଜିଯିବ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ
ଆଉ କିଛି ଅର୍ଥହୀନତାର ରେଶମ ଅନ୍ଧାରରେ
ସୂର୍ଯ୍ୟଦଗ୍ଧ ସ୍ମୃତି ସାରା ଦେହ ସଞ୍ଚରିଗଲେ
ଭାବିବାର ଅବକାଶ ନ ଥିବ
ପଶ୍ଚାତ୍‌ପର ଖରା ଢାଙ୍କିଦେବ ବୈଦିକ ଶୋକକୁ

ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ
ସହାନୁଭୂତିର ପୋଷାକ ଖୋଲି ରଖିଦେବେ ସମସ୍ତେ
ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଦିନର ପ୍ରସ୍ତୁତି
ନୂଆ ମଞ୍ଚ ନୂଆ ଦୃଶ୍ୟ ନୂଆ ସଙ୍ଗୀତ

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ପ୍ରତିବିମ୍ବ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ
ସ୍ମୃତି ଉପରେ ପରଦା ପଡ଼ିଗଲେ
ଅତିଥିମାନେ ଫେରିଯିବେ
ଅନୁଶୋଚନା ପୁଣି ଆକ୍ରମଣ କରିବ

ମୁଁ ତମକୁ ନାଁ ଦେଇଯିବି

ମୁଁ ତମକୁ ନାଁ ଦେଇଯିବି
ସ୍ୱପ୍ନର ସ୍ଥାପତ୍ୟ ଯଦି ଓ ତମର
ସମସ୍ତ ପରିଚୟକୁ ଗୋପନୀୟ ରଖିଥିବ
ଅଜ୍ଞାତ ଦେଶର ନାମହୀନ ଉପତ୍ୟକାରେ
ମୁଁ ତମର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବି
ମୁଁ ତମକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବି
ଆକାଶର ପୌରାଣିକ ସ୍ତବ୍ଧତାରେ

ଆକାଶରେ ଡାହାଣୀ ଖରା
ଆଶ୍ୱାସନା ଭଳି ବିସ୍ତାରିତ ଥିବ
ଅପରାହ୍ନ ଓହ୍ଲାଇବ
ଅନ୍ୟମନସ୍କ ପକ୍ଷୀ ଭଳି ଅଳସ ଗତିରେ
ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ଫେରିଯିବେ ଶବ୍ଦହୀନ ଶୂନ୍ୟତାକୁ
ସନ୍ଧ୍ୟାର ଧୂଆଁରେ ପହଁରିଯିବ ଶେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟ
ତମେ ମତେ ଚିହ୍ନିବା ମଝିରେ
ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଛାଇ
ତମକୁ ନ ଛୁଇଁ ଭାସି ଯିବ

ଯାହା ସବୁ ମନୋମାଳିନ୍ୟ
ଦୂର କରିପାରିଥାନ୍ତି ଗୋଟିଏ କଥାରେ
ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ରହିଯିବି
ଅପରାହ୍ଣର ହସକୁ ସାଉଁଟି ନେଇ ତମେ ଚାଲିଯିବ
ସଂଧ୍ୟାର କୁହୁଡ଼ି ନଇଁ ଆସିବ ଅଭିମାନ ଭଳି
ଆକାଶର ହାହାକାରରେ ମିଶିଯିବ ତମର ମୁହଁ

ଭ୍ରମାତ୍ମକ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି କି ଲାଭ
ଆଉ ଫେରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ
ବିଦାୟ ମାଗିବା ପରେ ସବୁ ଶେଷ
ବିରୋଧୀ ପ୍ରମାଣମାନଙ୍କର ବିଶ୍ଳେଷଣ ନିରର୍ଥକ
କେବଳ ଠିକଣା ଖୋଜିବାରେ ସମୟ ଯିବ
ତମ ନାଁର ଧ୍ୟାନରେ ଦୁଇଧାଡ଼ିର ଚିଠି ଲେଖି
ଋଣ ସବୁ ପରିଶୋଧ କରିବି
ଏ ଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋର କାହିଁ

ବୃତ୍ତର ଶେଷ କେତେବେଳେ

ବୃତ୍ତର ଶେଷ କେତେବେଳେ
ଦିଗବଳୟରେ ଆକାଶରେ
ନା ଅନୁଶୋଚନାରେ
ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଆରମ୍ଭ କେଉଁଠାରେ
ଅଙ୍ଗୁଳୀ ଓଷ୍ଠ ନା ଛାତି
ନା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାରେ
ବର୍ତ୍ତମାନର ସୀମାନ୍ତରେ କିଏ ଅପେକ୍ଷମାଣ
ପଳାତକ ଆସନ୍ନ ନାଁ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଅତୀତ
ଶେଷ ନା ଆରମ୍ଭ ନା କେବଳ କ୍ରମ

ଶୋକକୁ ହିସାବ କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ
ଏବଂ ଶୋଚନାର ପରିମାପ ନାହିଁ
ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ଯେଉଁଠାରେ ରହସ୍ୟାବୃତ
ସେଠାରେ ମଧ୍ୟବିନ୍ଦୁ ଖୋଜିବା ନିରର୍ଥକ
କବରଖାନା ଭିତରେ ସ୍ମାରକୀ ଲିପି ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ
ବାଟ ଭୁଲି ରହିଗଲେ
ଫାଟକ ସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ
ବାହାରକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ନାହିଁ
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସଞ୍ଜ ହୋଇଯିବ

ସମୟର ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନ୍ଧାରକୁ ବିଚଳିତ କରି
ଯେଉଁ ଧ୍ରୁବତାରା ସବୁ ଜନ୍ମ ନେବେ
ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ନ ଥିବ

ସମୟର କ୍ରମାନ୍ୱୟତାରେ
ସମ୍ମୋହିତ ଅତୀତକୁ ଧରି ରଖିବାକୁ ଅସମର୍ଥ
ସନ୍ଦିଗ୍ଧ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଅଯୋଗ୍ୟ
ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ
ଆମେ ଯେଉଁମାନେ କେବଳ
ସାମୟିକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକ
ଶାଶ୍ୱତ ସତ୍ୟର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଖୋଜିବା ବୃଥା
ନିର୍ବୈକ୍ତିକ ଆସକ୍ତାକାଳି ସବୁକୁ
ବନ୍ଧକ ରଖିଯିବା ବେଳେ
ଆମର ଆଉ ପଛକୁ
ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ଲାଭ ନାହିଁ

ଆମେ ମନ୍ତ୍ରଣା କରିବା ବେଳେ

ଆମେ ମନ୍ତ୍ରଣା କରିବା ବେଳେ
ଟିଣ ଛାତ ଉପରେ ମେଘର ପଦାଘାତ ଥିଲା
ଘର ଚାରିପାଖେ ସ୍ମରଣକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା ଝଡ଼
ଭିତରେ ଆମର ଅର୍ଥହୀନ କଳ୍ପନା ଓ ପାପର
ଅର୍ଥହୀନ ଯୋଜନାମାନ
ଏକାଧାରରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ଚୁକ୍ତି
ଓ ଭବିଷ୍ୟତ୍ ସହିତ କିଛି ସାଲିସ

ଲୁହ ସବୁ କାହା ପାଇଁ ଥିଲା
ନିବନ୍ଧ ଅଭିପ୍ରାୟର ଗୁପ୍ତ କୋଠରୀରେ
କାହା ପାଇଁ ଗୋପନୀୟ ନକ୍‌ଶା
ଅରକ୍ଷଣୀୟ ଭବିଷ୍ୟତର ଧ୍ୱଂସାବଶେଷରେ
କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ବିଧେୟ ନେଇ
ବାଟ ଚାଲିବାର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା
କାହାପାଇଁ ଶୋଚନା କାହାପାଇଁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର
ଅଜ୍ଞାତସାର ପ୍ରତିପକ୍ଷ ବିରୋଧରେ
ଅଥବା ଏକାନ୍ତ ନିଜସ୍ୱ ଭବିତବ୍ୟ ପାଇଁ

ଝଡ଼ର ପ୍ରଳୟ ପରେ
ଯଦିଓ କାହାରି ଅପେକ୍ଷା ନାହିଁ
ଆସ ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇଯିବା
ନ ବୁଝିବାର ଛଳନାରେ ବେଳ କଟିଯିବ
ସମୟ ହୋଇଯିବ ସ୍ମୃତିହୀନ ଶୂନ୍ୟତାର ବିସ୍ତାର
ଏପରି ବିସ୍ମରଣର ଆକାଶ ଯାହା
ଏକାଧାରରେ ଅସୀମତା ଓ ନିରାପତ୍ତା
ଆସ ତାର ଆବରଣର ଆଶ୍ରୟରେ
ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଯିବା
ବିନା ମୂଲ୍ୟ ସାରାରାତି ପାଇଁ

ବାହାରେ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅର ପହରା
ବନ୍ଦ ଘରେ ଏକା ଆମେ ଦୁହେଁ
ଦେହର ଚେତନାତୀତ ଖାଲି କାଛ
କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ମୁହଁର ଝରକା
ସାରା ଘର ଉଛନ୍ନ ରାତିର ଚିହ୍ନ
ଆମେ କଣ ସହି ପାରିବା ଏତେବେଳେ
ଜହ୍ନ ସାରା ରାତି ସାରା ରାତି ଜହ୍ନ

ଆଲୁଅର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଦ୍ୱୀପରେ

ଆଲୁଅର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଦ୍ୱୀପରେ
ଜହ୍ନ ନିର୍ବାସିତ ହୋଇ ଗଲେ
କଣ୍ଢାଗଛରେ ଆହୁରି ଏକ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ

ଜରିକାଗଜରେ ବନ୍ଦ ଗତୁ ଭିତରୁ
ଉପରକୁ ଅନାୟାସ ଉଡ଼ିଯିବ
ସୂର୍ଯ୍ୟର ଅବିର ରଙ୍ଗର ବେଲୁନ
ଆକାଶରୁ ଝରି ପଡ଼ିବ
ସଂଗୀତର ଲାଲ ନୀଳ ରିବନ
ଶିଶୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ରଙ୍ଗୀନ କାଗଜର ସକାଳ
ଫୁଲଗଛ ଗ୍ଭରିପାଖେ
ପ୍ରଜାପତିଙ୍କର ଅସରନ୍ତି ମେରି ଗୋ ରାଉଣ୍ଡ
କଅଁଳ ପତ୍ରର ନୂଆ ସ୍ନେହରେ
ଡାକବାଲା ଦେଇଯିବ ବସନ୍ତର ପ୍ରଥମ ଖବର

ଏ ଭଳି ସକାଳକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି
ସୂର୍ଯ୍ୟ ତର୍ପଣରୁ ଉଠି ଆସିବେ କିଛି ଲୋକ
ସଭା ଗୃହରେ ଯେଉଁ ଭିଡ଼ ଜମିଯିବ
ଶୋକ ପାଇଁ ଥିବ ନା ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ପାଇଁ

ସଙ୍କଳ୍ପ ଓ ପ୍ରସ୍ତାବମାନ
ବନ୍ଦ ରାତିର ପରିତ୍ରାଣ ନା
ଖୋଲା ସକାଳର କାରାବାସ ପାଇଁ
ସମସ୍ତେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଅପେକ୍ଷାରେ
କେତେବେଳେ ଖୋଲିବ କବାଟ
ପରେ କବାଟ ପରେ କବାଟ
ଆଗନ୍ତୁକ ଫେରାଇ ଆଣିବ
ଜୀବନ୍ୟାସର ଆଚ୍ଛାଦନରେ ଢାଙ୍କି
ଫାଶି ଖୁଣ୍ଟ ଉପରୁ ମଲା ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସକୁ
ତୋଳି ନେଇଯିବ ସଦ୍ୟଜାତ ଶିଶୁକୁ
ଝଡ଼ ଓ ସମୁଦ୍ରକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି
ବାହାର ଆକାଶରୁ ଉଖାରି ଆଣି ଦେବ
ଅନ୍ଧାର ଘର ମଝିକୁ ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ସକାଳ

ପାଣି ଭିତରେ ଥାଇ
ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଡାକିବ ଉପାସକ
ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ତାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ନ ଥିବ
କେବଳ ବସନ୍ତ ଋତୁର ବୟସ ବଢ଼ୁଥିବ
ସଞ୍ଜ ବସ୍‌ରେ ଯାଇ ସକାଳ ବସ୍‌ରେ
ଫେରି ଆସୁଥିବା ଦିନକୁ ଉପେକ୍ଷା କରି
ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଦ୍ଧ ରହିଥିବ କଣ୍ଟାଗଛର କ୍ରସ୍‌ରେ

ପ୍ରଶସ୍ତ ଆଲୁଅରେ ରାତିର ଝଲମଲ ରହସ୍ୟ ବିଧ୍ୱସ୍ତ
ସକାଳକୁ ମେଘାଛନ୍ନ କରି ରଖିଥିବ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ
ରାତି ସରିବା ଆଗରୁ
ଆଲୁଅର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକ
ଅନ୍ଧାର ଘର ଭିତରେ
ଲଣ୍ଠନ ଧରି ଛାଇକୁ ଖୋଜୁଥିବେ

ଆମର ଦୂରତ୍ୱର ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ

ଆମର ଦୂରତ୍ୱର ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ
ଖାଲି କାଗଜର ପୃଷ୍ଠା ଭଳି ରହସ୍ୟମୟ
ଭବିଷ୍ୟତ ଭଳି ବିଶ୍ୱସ୍ତ
ଏବଂ ଅନ୍ଧାର ଭଳି ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ

କେବେ କେବେ ତମେ କେବଳ ସକାଳର ପବନରେ
ସ୍ପର୍ଶକୁ କଣ ନାଁ ଦିଆଯାଇ ପାରେ
ଅପରାହ୍ନର ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ମନେ ପଡ଼ିବାର ସୌଜନ୍ୟ
ସ୍ମୃତିର କଣ ଫଟୋ ନିଆଯାଇ ପାରେ
ଦର୍ପଣରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ତମର ନିଷ୍କପଟ ଛାଇ
ପ୍ରତିବିମ୍ବକୁ କଣ ଆବଦ୍ଧ ରଖି ହୁଏ

ତମର ବର୍ଣ୍ଣନାର ଦୁର୍ବହ ଦାୟିତ୍ୱ
ଯଦିଓ ଦୁଃସାଧ୍ୟ ଓ ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ
ଏକମାତ୍ର ପରିଚୟର ସମ୍ମାନରେ
ମୁଁ ସବୁ ନାଁ ସବୁ ପ୍ରତି ରୂପ ଭୁଲି
ମୋର କଳ୍ପନାକୁ ଭାରଗ୍ରସ୍ତ କରୁଥିବି

ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ପରିଣତ ବିସ୍ମୟରେ
ସମସ୍ତ ଅନୁଭୂତି ବହିର୍ଭୂତ ଅଭିଜ୍ଞତା ବିଲୁପ୍ତ ହେଲେ
ଶବ୍ଦସବୁ ଯେତେବେଳେ
ବର୍ଣ୍ଣମାଳା ବାହାରେ ନିର୍ବାସିତ ହୋଇଯିବେ
ସକାଳର ରହସ୍ୟ ମିଶିଯିବ
ଅନ୍ୟ ଏକ ଅନ୍ଧକାରରେ
ମୁଁ ତମର ପ୍ରଶସ୍ତିନାମା ଲେଖିଦେବି

ଭୁଲ ଠିକଣାର ଚିଠି ନେଇ
ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ ଘର ଘର ବୁଲୁଥିବ
ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବି
ଆମର ସମ୍ପର୍କ ସିଦ୍ଧି ଓ ପରିଣତି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ
ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସମୟ ବହିର୍ଭୂତ
ବିସ୍ମରଣ ଭଳି

ଖରାଦିନ ଆସିବ ପୃଥିବୀର

ଖରାଦିନ ଆସିବ ପୃଥିବୀର ଖଣ୍ଡିତ ଛାତି ଉପରେ
ଧୂସର ଧୂଳି ଝଡ଼ର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି
ପବନର ଶୁଖି ଯାଇଥିବା ଓଠରେ
ମଲା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ଶୋକ ନେଇ

ଖରାଦିନ ଆସିବ ଘୂର୍ଣ୍ଣୀବାୟୁର ବାହନ ଚଢ଼ି
ସୌରମଣ୍ଡଳର ଫର୍ଣ୍ଣେସରେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଜାଳି
ଚିମନି ଧୂଆଁର ଧୂସର ଅନ୍ଧାରକୁ କାଟି
ଉପରକୁ ଛୁଟିଯିବ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଜଳନ୍ତା ବଲ୍
ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ନିଆଁ ମହା ସମୁଦ୍ରରେ
ପାହାଡ଼ର ଢେଉ କ୍ରମଶଃ ମ୍ଳାନ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ
ଗୁପ୍ତ ଅରଣ୍ୟରେ ଛାଇର ଛକାପଂଝା ଭିତରେ
ଦୁର୍ଘଟଣାଗ୍ରସ୍ତ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଭଳି
ପକ୍ଷୀମାନେ ତ୍ରସ୍ତ ଓ କାତର ଥିବେ
ରାତିର ପର୍ବତରେ ବନାଗ୍ନିର ନିଆଁଝୁଲ ବିଞ୍ଚିଦେଇ
ସମଗ୍ର ଋତୁ ଏକ ଆଗ୍ନେୟ ବିସ୍ମୟ ହୋଇଯିବ

ଫୁଟପାଥ ନିମଗ୍ନ ରହିଥିବ ଶୀତତାପ କୋଠରୀର ଶୋଚନାରେ
ଧାନକ୍ଷେତ ପାଇଁ ତରଙ୍ଗାୟିତ ଧାରାର ସ୍ୱପ୍ନ

ଗଛଡାଳର ପତ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ ହେବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା
ଆକାଶର ନୀଳ ରଙ୍ଗ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳତା
ସବୁ ଜଳିଯିବେ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ରକ୍ତିମ କ୍ରୋଧରେ
ପୋଷ୍ଟମ୍ୟାନ୍ ବାଣ୍ଟିଯିବ ମୁଠା ମୁଠା ଶୁଖିଲା ପତ୍ର
ଅକାଳ ଓ ଅନାବୃଷ୍ଟିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ

ପଥଚ୍ଚାରୀର ଆଖି ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟାରେ ନ୍ୟସ୍ତ
ପାଦ ଅଟକି ଯିବ ଦ୍ୱିଧାର ବାଲିଚର ଭିତରେ
ରାସ୍ତା ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ଓ ମରୂଦ୍ୟାନ ଅଦୃଶ୍ୟ
କେବଳ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଶବ
ପଡ଼ି ରହିଥିବ ମୃଗତୃଷ୍ଣାର ଉପକୂଳରେ
ଫଟାଭୂଇଁ ଆହୁରି ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ
ଏକ ଚିରନ୍ତନ ଖରାଦିନ
ଭୂଭାଗକୁ ଧରି ରଖିବ କଠୋର ଆଶ୍ଳେଷରେ

ପ୍ରତିବାଦର ହାତମୁଠା ତଳକୁ
ଉପରକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିବେ ଅଭିଶପ୍ତ ଲୋକ
ପବନର ଓଠରେ ବିଦ୍ରୂପର ହସ
ଆକାଶରେ ଅଣୁମାତ୍ର ମେଘ ଖଣ୍ଡ
ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଚାଲିଯିବା ପରେ ଯାହା ଆଣିଦେବ
ସବୁ ଖାଲି ଶୀତଳ ଓ ମନୋରମ
ମୃତ୍ୟୁମୁଖୀ ସଙ୍ଗୀତର ଲୟ

ତମ ଦେହର ଅସରନ୍ତି ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ

ତମ ଦେହର ଅସରନ୍ତି ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ
ଭ୍ରୂଲତାରେ ଭୟଙ୍କର ଲହରୀ
ଆଖିରେ ଉତ୍ତାଳ ସମୁଦ୍ର
କଟାକ୍ଷରେ ପ୍ରଳୟଙ୍କର ଝଡ଼
ତମ ହସରେ ଆକାଶ ଆନ୍ଦୋଳିତ
ତମ ମୁହଁରେ ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ମେଘ
ହାତ ପାପୁଲିରେ ମହାକାଳ
ବାଳରେ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ମୃତ୍ୟୁ

ମୋ ଇଚ୍ଛାର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରେଖାକୁ ଲଂଘନ କରି
ମୋ ଅନ୍ୱେଷଣ ବାହାରେ
ଯଦି ଓ ତମେ ଅନ୍ତର୍ହିତ
ମତେ ଚରମପତ୍ର ଦେଇଯିବ
ତମର ବନ୍ଦୀଶାଳାର ଦୈବୀ ଆକର୍ଷଣ
ମତେ ବାରମ୍ବାର ଡାକିଯିବ
ତମେ ଚିହ୍ନ ଦେଇଥିବା ପୀଠ ଉପରକୁ
ଫେରି ଆସିବାର ବାଧ୍ୟ ବାଧକତା

ତମର ନୈସର୍ଗିକ ନାଁ ପାଖରେ
ମୁଁ ମନ୍ତ୍ର ମୁଗ୍ଧ ବସି ରହିଥିବି
ଯଦି ଓ ମୋର ଉପସ୍ଥିତି ତମର ଅସହ୍ୟ
ତମକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ନିୟମର ଅବମାନନା
ତମ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବା ରାଜଦ୍ରୋହ
ତମର ନାଁ କୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା

କାଳବୈଶାଖୀରୁ ତମର ଉତ୍ପତ୍ତି
ମରୁଭୂମିରୁ ତମର ଦୀକ୍ଷା
ସବୁ ମହାପ୍ରଳୟରୁ ସଂଭୂତ
ତମର ଯାବତୀୟ ଉପଦ୍ରବ
ଭୟାବହ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ମାରାତ୍ମକ କଣ୍ଠଧ୍ୱନି
ତମର ଚୁପ ରହିବାର ଭୟାନକତା
ଆଖିର ଆପଦ ହାତର ଆତଙ୍କ
ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଥିବା ତମ ମୁହଁର ବୈଶାଖ

ସବୁ ପୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ
ମତେ ଟାଣି ନେବ ତମ ପାଖକୁ
ରୀତି ପ୍ରଥା ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁମୋଦିତ
ତମକୁ ମନେ ରଖିବା ଯାହା
ବୈଧ ନ୍ୟାଯ୍ୟ ଓ ଆଇନ ସମ୍ମତ
କ୍ରିସ୍‌ମାସ୍ କାର୍ଡର ବଂଧୁତ୍ୱ
ତମକୁ ଭଲ ପାଇବା ଯାହା
ଔପଚାରିକତାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ
ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ଶାସ୍ତିବିଧାନ
ନିର୍ବାସନ ଓ ଅଜ୍ଞାତବାସ

ଠିକ୍ ଛ'ଟାରେ ଆଲାର୍ମ ଘଡ଼ିରେ

ଠିକ୍ ଛ'ଟାରେ ଆଲାର୍ମ ଘଡ଼ିରେ ସକାଳ
ତା ପରେ ଔଷଧ ଗ୍ଲାସରେ
ଡାକ୍ତରର ମାପି ଦେଇଥିବା ପ୍ରହର
ଦଶଟାରେ ସାଇରେନ
ଆସନ୍ନ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଅବରୋହଣ
ଦଶ ନ' ଆଠ ସାତ ଛ'
ସାକ୍ଷାତକାର ସନ୍ଧ୍ୟା ଛ'ଟାରେ
ତା ପରେ କେବଳ ଧାର କରି ଆଣିଥିବା ସମୟ

ହସ୍‌ପିଟାଲର ଆକାଶରେ
କେବଳ ତିନୋଟି ରଙ୍ଗ : କଳା ଧଳା ଓ ଧୂସର
ଲାଲର ରାଜଦ୍ରୋହ ନାହିଁ
ନୀଳର ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ନାହିଁ
ସବୁଜର ଅରାଜକତା ନାହିଁ
ଉଜ୍ଜୀବିତ ସ୍ମୃତିର ଚକମକ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ନାହିଁ
ଚେତନାର ଉତ୍ତରାୟଣରେ
ରକ୍ତ କଣିକାର ବହୁବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନ ନାହିଁ

କୋଠରୀ ଭିତରେ ସମସ୍ତ
ଦୀପ୍ତିମାନ ଶୁଭ୍ର ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
ସମୟ ଧଳା କାନ୍ଥ ଧଳା ନର୍ସର ପୋଷାକ ଧଳା
ଟେବୁଲ ଉପରେ ମଲ୍ଲୀ ଓ ମାଳତୀ
ଦେହ ଉପରେ ଶ୍ୱେତ ବସ୍ତ୍ରର ଆବରଣ
ଦିନ ସବୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଶୁଭ୍ରତାରେ ସ୍ନାତ
ଖରାର ଆକାଶରେ ରୂପା ରଙ୍ଗର ଜାହାଜ
ଅବସନ୍ନ ଆଖିର ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଦେଇ ଉଡ଼ିଯିବ
ଦେଶରୁ ଦେଶାନ୍ତରକୁ ଦୃଶ୍ୟରୁ ଦୃଶ୍ୟାତୀତକୁ

ବିଛଣା ଉପରେ ତପସ୍ୱୀ ଧ୍ୟାନରତ
ତାର ସହସ୍ର ମୁହୂର୍ତ୍ତର ପରିଗଣନାରେ
ଚାରିପାଖେ ବିଦାୟୀ ଲୋକଙ୍କର ଭିଡ଼
ବାହାରେ ବାହକମାନେ ଅପେକ୍ଷାରେ
ପାଖ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭିଜିଟ୍ କାର୍ଡ଼
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘେରି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ଭାବନାର
ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଭୟଙ୍କର ଛାଇ

କାନ୍ଥଘଡ଼ିର ମୁହଁ ସାଦା ହୋଇଗଲେ
ସମସ୍ତେ ଚାଲିଯିବେ ଯେ ଯାହାର
ଡାକ୍ତର କହିବ ରକ୍ତ ସଞ୍ଚରଣର
ଆଉ ପଚାଶ : ପଚାଶ ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ
ସମୟର ଆଗନ୍ତୁରା ନୋଟିସ୍ ପାଖରେ
ରତ୍ନମାନେ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ରୂପକଥା କହୁଥିବେ
ଆଗନ୍ତୁକ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିବ
ଡାକିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି

ଫୁଲ ଯଦିଓ ପ୍ରତୀକ ନୁହେଁ

ଫୁଲ ଯଦିଓ ପ୍ରତୀକ ନୁହେଁ
ପାଖୁଡ଼ାକୁ ଛୁଇଁଲେ ମୁଁ ତମ କଥା ବୁଝିପାରିବି
ତମର ସୌରଭର ସାମାନ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶରେ
ମୁଁ ବୁଝିପାରିବି ଅନୁଚ୍ଚାରିତ ମନ୍ତ୍ରକୁ
ନିଃଶବ୍ଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପ୍ରକାଶ ଆର୍ତ୍ତନାଦକୁ

ତମେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ
ଭାସମାନ ଶୋକର ସ୍ମୃତିରେ
ରୋଗିଣୀର କବରୀରେ ଭଙ୍ଗା ଚଟାଣରେ
ତମେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ଶବ୍ଦର ମରୁଭୂମିରେ
ସଂଗୀତହୀନ ନିର୍ଜ୍ଜନତାରେ ତମେ ଗୁଞ୍ଜରଣ
ଅବସନ୍ନ ଅପରାହ୍ନରେ
ତମେ ହିଁ ନିର୍ଜ୍ଜନତାର ସାମାନ୍ୟ ଆନ୍ଦୋଳନ
ତମେ ରଙ୍ଗ ଆଣି ଦେଇ ପାର
ଝଡ଼ରେ ବିଧ୍ୱସ୍ତ ଦେବୀ ପ୍ରତିମା ଦେହରେ

ପତ୍ରର ନିବିଡ଼ତା ଭିତରେ ତମେ
ବିନା ଆୟାସରେ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଥିବା
ତମର ଅସଂଖ୍ୟ ବୃନ୍ତର ଅଂଗୁଳୀ

ସକାଳରୁ ସଞ୍ଜ ମଉଳି ଯାଉଥିବା ମୁହଁ
ଅପ୍ରତ୍ୟୟର ମେଘ ଭିତରେ
କଣ୍ଠାର ପଞ୍ଜୁରୀରୁ ବାହାରି ଆସୁଥିବା ହାତ
ଆରଣ୍ୟକ ଶୂନ୍ୟତାରେ
ଖସିପଡ଼ୁଥିବା ଆଶୀର୍ବାଦର ପାଖୁଡ଼ା
ପ୍ରତ୍ୟାଶାର ବାଲିଚରରେ

ତମେ ଜଳୁଥିବ ଲିଭୁଥିବ
ନିଜକୁ ବିକୀରଣ କରି
ଫୁଲ ଯଦି ଓ ପ୍ରତୀକ ନୁହେଁ
ଜ୍ୟୋତିରିଙ୍ଗଣ ଭଳି

ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବସ୍ଥା କଥା

ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବସ୍ଥା କଥା ଜାଣି ଲାଭ ନାହିଁ
ରାତିକୁ ଅବଜ୍ଞା କରିବା ବୃଥା
ମିଛ ପ୍ରଶ୍ନରେ କେବଳ ନିଜକୁ ପ୍ରତାରଣା
ମାତ୍ର ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ହସରେ
ଦକ୍ଷିଣାବର୍ତ୍ତ ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ନାହିଁ

ସମୟ ହେଉଛି ସବୁ ପ୍ରତ୍ୟୟର ଗୁଣିତକ
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗଣନା ତେଣୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ
କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣର ଆକସ୍ମିକତା କଥା ଭାବିବା ନିରର୍ଥକ
ପବନର ପାଦଚିହ୍ନକୁ ମାପିଲେ
ଯାହା ମିଳିବ କେବଳ ହତାଶା
ଅସଫଳତାର ସମର୍ଥନରେ
କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହେବ ଗ୍ରହରୁ ଗ୍ରହକୁ
ଘର ଭିତରେ ନ ଶୁଣିବା ଲୋକ
ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟାକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି
ଯୋଗଫଳ ଦେଖୁଥିବ
ଆପାତତଃ ସବୁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯିବ

ଆଗ ଷ୍ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇବା ଯାତ୍ରୀ
ଦୂର ଦୂରାନ୍ତର କଥା ଭାବୁଥିବା ବେଳେ
ରେଇଗାଡ଼ି ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବ ସମସ୍ତ ଋତୁକୁ
ସମାନ୍ତର ରାସ୍ତାମାନ ଅତିକ୍ରମ କରି
ଶବବାହକ ଚ୍ଲିଯିବେ ନିସ୍ପୃହ ଭାବରେ
ହାତରେ ଭଙ୍ଗା ଛତା
ବାହାରେ ଖରା ଓ ବର୍ଷା
ପ୍ରତିଦିନର ପଥିକ ଫେରି ଆସିବ
ଚିହ୍ନା ରାସ୍ତାରେ ପୁଣି ନିଜ ଘରକୁ

ଗ୍ରହ ଓ ନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କୁ ପଚ୍ଚରି ଲାଭ ନାହିଁ
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପାଦାନର ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ
ସୌର ମଣ୍ଡଳକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନିଅ
ଏଥରକ ଗର୍ଭାଶୟକୁ ଫେରି ଯାଅ
ଏବଂ ଅନ୍ଧାରକୁ ତମର କାନ୍ଦ ଶୁଣାଅ

ତମର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲରେ ଅନ୍ୟ

ତମର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲରେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦିନ
ତମ ମୁହଁରେ ସକାଳ
ଚିତ୍କାର କରି ଉଡ଼ିଯାଉଥିବା ପକ୍ଷୀ ଓ
ହଠାତ୍ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା
ବେଳାଭୂମିର ସକାଳ
ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କଥାରେ ଦୋହଲୁଥିବା ପର୍ଦ୍ଦା
ଗୋଲାପୀ ଖରା ନରମ ପବନ
ଓ ମନ୍ତ ଧ୍ୱନିର ସକାଳ

ତା ପରେ ତରଳା ରୂପାର ଖରା
ଶୂନ୍‌ଶାନ୍ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ଆକାଶ
ଅପହଞ୍ଚ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ସୀମାହୀନ ଗହ୍ୱରରେ
ହଜି ଯାଉଥିବା କ୍ଷୀଣ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
କଳା ଚଷମାରେ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ
ଏକାକୀ ଗଛର ଏକାନ୍ତ ସାଧନା
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି
ଏକ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଧୂସର ନିଃସଙ୍ଗତା

ପୁନର୍ଜୀବିତ ପବନର ଶବ୍ଦାରେ
ଇମ୍ପି ଯାଉଥିବା ଘାସର ଛାଇ
ପାଣିରେ ବହି ଯାଉଥିବା ସଙ୍ଗୀତରେ
ଈଷତ୍ ନୀଳର ଆଭାସ
ଅନ୍ତହୀନ ନିବିଡ଼ ବିସ୍ମୃତିରେ
ମନ୍ଥର ଗତିରେ ଦୋଳାୟମାନ ଅପରାହ୍ଣ

ତମ ଆଖିରେ ପରିଚୟର ସନ୍ଦେହ
ତମ କପାଳରେ ସୁନାରଙ୍ଗର ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ
ସବୁ ରାସ୍ତା ସରିଯିବ ସେଠାରେ
ଆକାଶ ପୁଣି ଘନନୀଳ
ମିଟି ମିଟି ତାରା ଓ ତାରା
ସବୁ ଝରକା ଦେଇ କେବଳ ଅନ୍ଧାର

କେଉଁ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଭୟ

କେଉଁ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଭୟ
ପ୍ରେମର ନାଁ ଅନାସକ୍ତିର
ନା କେବଳ ଅବୈଧ ପୂର୍ବାପର ସମ୍ପର୍କର
ବିନା ନିଷ୍ପତ୍ତିର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତାରେ
ପୁଣି ଶୋଚନା କାହିଁକି
ଏଠାରେ ଜିଣିବା ନିରାନନ୍ଦ
ଏବଂ ହାରିବା ଶୋକ ରହିତ
ଅଧିକାର ହିଁ ଏଠାରେ
ନିଜର ଏକମାତ୍ର ସମର୍ଥନ

ଏଠାରେ ଘଟଣା ସବୁର
ନିଜ ନିଜର ନିର୍ଣ୍ଣୀତ କ୍ରମ
ବୟସ ବଢ଼ି ଯାଉଥିବା କୁମାରୀର ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ୱପ୍ନରେ
ନିଷିଦ୍ଧ ଜୟଯାତ୍ରା ଚାଲିଯିବ
ଦିଗ୍‌ବିଜୟ ଉପରେ ଧୀର ପାଦରେ ନିର୍ଗତ ହେବ
ହାରିଯାଇଥିବା ଦିନମାନଙ୍କର
ଆହୁରି ଏକ ଉପେକ୍ଷିତ ବର୍ଷ
ଅପରାହ୍ନର ଛାଇ ରାସ୍ତା ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇଗଲେ
ଟ୍ରାଫିକ୍ ପୋଲିସ ହାତ ଦେଖାଇବ ରାସ୍ତା ବନ୍ଦ

ତା ପରେ ସାମୟିକ ଯୁଦ୍ଧ ବିରତି
କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀର ଅପରାଧୀ ମୁହଁ
ଉଦ୍‌ବେଗରୁ ଉଦ୍‌ବେଗକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଉଥିବ

ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଣି ଅଭ୍ୟାସକୁ ମାନି
ଦୁଇ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ
ପ୍ରାତ୍ୟହିକ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ
କେହି କାହାରି ବିକଳ୍ପ ନୁହେଁ
କେହି କାହାରି ବିନିମୟ ନୁହେଁ
କେହି କାହାରି ପରିପୂରକ ନୁହେଁ
କେବଳ ଦୁଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ
ଅଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କର ଭେଟା ଭେଟି
ପରସ୍ପରର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ହୋଇ
ତା ପରେ ବାଦୀ ପ୍ରତିବାଦୀ ସାକ୍ଷୀ ଓ ସନାକ୍ତକାରୀ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସି ରହିବାକୁ ହେବ
ନ୍ୟାୟାଳୟର ପାହାଚ ଉପରେ
ବିଗ୍ଚରପତିଙ୍କ ବିନାସର୍ତ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅପେକ୍ଷାରେ

ହାତ ମୁଠାରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସବୁ ଖିନଭିନ୍
ମଧ୍ୟାହ୍ନର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ହଜିଯିବ ସମୟର କିମ୍ବଦନ୍ତୀରେ
ଅନିଶ୍ଚୟର ବିରକ୍ତ ମେଘ ଛାଇଯିବ ଆକାଶକୁ
ପାହାଚ ଉପରେ ଶୀର୍ଣ୍ଣକାୟ ଛାଇଙ୍କର ମେଳରେ
ଅନାସକ୍ତ ଭାବେ ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ଅନାଇ
କେତେ ସମୟ ଆଉ ବସି ରହିବାକୁ ହେବ
କେତେ ସମୟ ଆଉ କେତେ ସମୟ
ନିଜ ନିଜ ପାପର ହିସାବ ନେଇ

ଯାଦୁକରର ଖେଳ ଶେଷରେ

ଯାଦୁକରର ଖେଳ ଶେଷରେ
ରାତିର ସମ୍ମୋହନ ସମାପ୍ତ
ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅ ଫିକା
କେହି ନାହିଁ ଆଉ କେହି ନାହିଁ
ମଲା ଆଲୁଅ ଚାରିପାଖେ
ଏଥରକ ଚାଲି ଯିବାର ବେଳ

ତମକୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ି ଆସିଲି
ବ୍ୟସ୍ତ ରାତ୍ରିର ଶେଷ ଭାଗରେ
ଦେହରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶିଳ୍ପ
ମୁହଁରେ ଅପାର୍ଥିବ ସମ୍ମୋହନ
ବିସ୍ରସ୍ତ ରୂପରାଗରେ ତମେ ଶୋଇଛ
ପଲଙ୍କରେ ଜଡ଼ି ଯାଇଥିବା ବିସ୍ମୟ
ମୁଁ ଚାଲି ଆସିଲି
ତମର ସ୍ୱପ୍ନଗ୍ରସ୍ତ ଆଖିକୁ ଥରେମାତ୍ର ଛୁଇଁ

ସକାଳର ବସ୍‌ଷ୍ଟପ୍‌ରେ ଅସମ୍ଭବ ଭିଡ଼
ଅନେକଙ୍କ ମୁହଁ ମିଶି
ଏକ ସମ୍ମିଳିତ ମୁହଁର ଛଳନା
ସବୁ ପୁଣି ତମ ମୁହଁରେ ବିଲୀନ

ଏଥର ଆଗକୁ ଗଲେ
ସବୁ କିଛି ମନେ ରଖିବାର ଆବେଶ ମାତ୍ର
ସବୁ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ବିଦାୟ ନେବାର
ଉତ୍ତର ଦିଗକୁ ସବୁ ପାଦ ଚିହ୍ନ
ହାତରୁ ଖସି ପଡ଼ୁଥିବା ବାଲି
ସମୁଦ୍ରର ବେଳାଭୂମିରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତମ ପାଖକୁ ଫେରିବି
ମୋର ଅଯୌକ୍ତିକ ବୁଲିବା ଶେଷରେ
ଆମର ପୁନର୍ବାର ସାକ୍ଷାତର ସକାଳେ
ମୋ ପାଦରେ ଫେରନ୍ତା ରାତିର କ୍ଲାନ୍ତି ନ ଥିବ
ମୋର ଆଖିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଭୟ ନାହିଁ
ଦେହରେ ଉତ୍ତେଜନାର ଅନୁତାପ ନାହିଁ
ତମେ ଅପେକ୍ଷମାଣ ଥିବ
ତମର ପରିବର୍ତ୍ତିତ କାୟା କଳ୍ପରେ
ମୁଁ ଏଥରକ ଦେଖିବି ତମ ମୁହଁରେ
ସ୍ପର୍ଦ୍ଧାର ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ନ ଥିବ
କେବଳ କରୁଣା ଓ କ୍ରୂରତା ମିଶା
ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅନୁଭୂତି

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ତମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବି
ତମ ଦେହରେ ଅନୁଶୋଚନା ବ୍ୟତୀତ
ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପଲବ୍ଧି ନ ଥିବ
କେବଳ ନ କହିଥିବା ଶବ୍ଦମାନଙ୍କର ନିର୍ଯ୍ୟାତନା
ଯନ୍ତ୍ରଣା ସବୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥିର ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ
ତମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଖିରେ

ନିଜ ନିଜର ବିଶେଷ ପରିମାପରେ

ନିଜ ନିଜର ବିଶେଷ ପରିମାପରେ ଦେଖିନିଅ
କେତେଥର ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ ହେଲା
କେତେ ପରିକ୍ରମା ଶେଷ
କେତେ ପୁଣ୍ୟ ହସ୍ତଗତ
ସ୍ୱପ୍ନର ପରିଧି କେତେ ବାକି ରହିଗଲା

କେତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିର୍ଗତ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହରେ
କେତେ ଅନୁରକ୍ତି ନିଃଶେଷ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସରେ
କେତେ ହସ ଫକ୍ରମିତ ହେଲା ଆଖି ଓ ଓଠରେ
ସୀମାରେଖା ଉପରେ କ୍ରମାଗତ ଗତିଶୀଳ
ଅନୁଧାବନ ପଶ୍ଚାଦ୍ଧାବନରେ
କେତେ ଦୃଷ୍ଟି ନ୍ୟସ୍ତ
ବିଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ସୀମିତ ହେଲା
କେନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁ ଉପରେ

ଅନ୍ୱେଷଣ ତଥାପି ଅବିଛିନ୍ନ ରହିଥିବ
ପରିଧିର ବର୍ତ୍ତୁଳତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି
ବୃତ୍ତର ବେଷ୍ଟନୀ ଭିତରୁ
ନିବୃତ୍ତ ହେବାର ମନ୍ତ୍ର କାହିଁ
କେଉଁପରି ଦୁଃସାହସ ନେଇ
ସୀମାହୀନ ପାଇଁ ପ୍ରେମ

ଦେହରେ କେଉଁ ନଭଶ୍ଚାରୀ ପକ୍ଷୀର ଡେଣା
ନେଇଯିବ ଆଲୋକକୁ ଭୂଲୋକକୁ ଦ୍ୟୁଲୋକକୁ
ପକେଟରେ କେଉଁ ଦୈବୀ ଜନ୍ମର ପ୍ରମାଣପତ୍ର
ପାଦ ତଳକୁ ଆଣିଦେବ ପାପ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ
କିଏ ଏପରି ଅକ୍ଷରେଖାର ବର ଦେବ
ଯାହା ଉପରେ ଠିଆ ହେଲେ
ହାତମୁଠାରେ ଦିନ ଆସିବ
ଏବଂ ଆଖି ପଲକରେ ରାତି

ନିଜ ନିଜର ଅନ୍ୟମନସ୍କତା ସତ୍ତ୍ୱେ
ସମସ୍ତେ ଘୂର୍ଣ୍ଣାୟମାନ ଥିବେ
ଘୂର୍ଣ୍ଣୀର ଚକ୍ରାକାର ଘେରରେ ଉଡ଼ୁଥିବେ
ଅନୁନୟ ବିନୟର ଛିନ୍ନପତ୍ର
ଅଭିଜ୍ଞତାର ପରିଶିଷ୍ଟମାନ
ଜଳାବର୍ତ୍ତରେ ମିଶିଯିବେ ଅବଚେତନାର ସ୍ରୋତସବୁ
ରଙ୍ଗଭୂମିର ଆଲୋକମଣ୍ଡଳ ଭିତରେ
ବିଦୂଷକର ହାସ୍ୟକର ପରିସ୍ଥିତି ମାତ୍ର ଥିବ
ଅର୍ଦ୍ଧବୃତ୍ତକୁ ଛୁଇଁ ହାତ ତାଳି
ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ହୋଇ ଫେରି ଆସୁଥିବ

ବୃତ୍ତ ମଝିରେ ବୃତ୍ତ
କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ବୃତ୍ତରୁ ଅନ୍ୟ ବୃତ୍ତ
ଦୃଷ୍ଟିର ମାୟା ଘେରରେ
ସ୍ମୃତିର ଘୂରନ୍ତ ଉତ୍ତରଣ
ମଣ୍ଡଳ ପରେ ମଣ୍ଡଳର ଅନ୍ୱେଷଣ
ଋତୁଚକ୍ର ଗ୍ରଳିଥିବ ସମୟର ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ
ସହରକୁ ସହର ସହରରୁ ସହର
ସହର ବଦଳିବ ନାହିଁ

ବର୍ଷା ପରେ ପୁଣି ଖଗର ସହର
ଆଗରୁ ଆଗକୁ କ୍ଷୟିଷ୍ଣୁ ସମ୍ଭାବନାରେ

ଏଠାରେ କେଉଁ ବୁଝାମଣା ଆଉ
ଆଣିଦେବ ଶୀତର କାକର

ଚିଠି ଲେଖିବାର ପର୍ବ

ଚିଠି ଲେଖିବାର ପର୍ବ ଏଥରକ ଶେଷ ହେଉ
କୁମାରୀ ଅକ୍ଷରମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଶୋଚନା
ଇତସ୍ତତଃ ଶବ୍ଦମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଖଳାର ନିର୍ଯାତନା
ପୃଷ୍ଠା ପୃଷ୍ଠା ଅନୁଭବର କପଟ ଇସ୍ତାହାର
ସମସ୍ତେ ସ୍ମୃତିର କଣ୍ଟାରେ ବିଦ୍ଧ ରହିଥାନ୍ତୁ

ତମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ସମର୍ପଣର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ
ମୁହିଁ ଅନ୍ଧାରରେ ତମର ଦେହ ହେଉ
ବିଜୁଳିର ବିନ୍ୟାସ
ତମେ ଆବିର୍ଭାବ ହୁଅ
ଶୀତର ଶପଥକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିବା ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭରେ
ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଲହରୀର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ସଂକଳ୍ପ ନେଇ
ତମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ
ସହାନୁଭୂତିର ସମ୍ମୋହନରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣର ଉଲ୍ଲାସ ହୋଇ
ଧ୍ୱନିର କାକର କିଛି ବିଞ୍ଚିଯାଉ
ମୁଁ କିଞ୍ଚିତ ଭିଜିଯାଏ କଥାର ବର୍ଷାରେ

ଡାକଘରର କବାଟ ସଶବ୍ଦେ ବନ୍ଦ ହେଲେ
ଚିଠି ବାକ୍ସ ଉପରେ ଜମିଯିବ

ଅବଶିଷ୍ଟ ଦିନ ମାସ ବର୍ଷର ଅଭିଶାପ
ସବୁ ସମତଳ କରିଯିବ
ଲହରୀ ପରେ କ୍ରମହୀନ ଲହରୀ
ସମୟର ଢଳାବର୍ତ୍ତର ଅଦ୍ଭୁତ ଆକର୍ଷଣ
ସ୍ୱର ଓ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ସବୁକୁ ଟାଣି ନେବ
ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ଶୂନ୍ୟ ଗହ୍ୱରକୁ

ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଆଗରୁ
ଚିଠି ଲେଖିବାର ପର୍ବ ଶେଷ କରି
ତମେ ଯଦି ଓହ୍ଲାଇ ନ ଆସ
ଉପରେ ଶୂନ୍ୟ ଓ ତଳେ ନିସ୍ତବ୍ଧତା ମଝିରେ
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସବୁ ଅସିଦ୍ଧ ଓ ଅସମ୍ପନ୍ନ ରହିଯିବେ
କ୍ଷୟ ପାଉଥିବା ଶବ୍ଦମାନେ
ତାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଦେବେ ନାହିଁ

ରାସ୍ତାପାଖ ଷ୍ଟେସନର

ରାସ୍ତାପାଖ ଷ୍ଟେସନର ଟିକେଟ ଘର ଖାଲି
ପକେଟରେ ଅଚଳ ପଇସାର ଗୁଣ ଝୁଣ
କାନ୍ଥରେ ରକେଟର ବିଜ୍ଞାପନକୁ ଅନାଇ
ଝରକା ପାଖରେ
ପ୍ରାତ୍ୟହିକ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ଯାତ୍ରୀ
ଫେରନ୍ତା ଟିକେଟ ମାଗୁଛି ଭବିଷ୍ୟତକୁ

ଟିଣଛାତ ଉପରେ ଖରାର ରାଜତ୍ୱ
ଟେଲିଗ୍ରାଫ ତାରର କମ୍ପନ
ଛୁଇଁ ଯାଉଛି ସିଗ୍‌ନାଲ ଖୁଣ୍ଟକୁ
ଟ୍ରେନ୍‌ର ସିଟି ତରଳି ଯାଉଛି
ବୈଶାଖର ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପବନରେ
ତାଳ ଓ ଭୟ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ବଳ
ଆସି ପହଞ୍ଚୁଛି ଏକ୍‌ସପ୍ରେସ ଟ୍ରେନ
ସମାନ୍ତରରେଖାର ବ୍ୟର୍ଥତା ସହିତ
କେବେ ଦ୍ରୁତ କେବେ ବିଳମ୍ବିତ

ଷ୍ଟେସନର ଅନ୍ତଃପୁରରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ
ପ୍ରସ୍ଥାନର ତୃତୀୟ ଘଣ୍ଟି

ଶେଷ ସିଗାରେଟ ଫୁଙ୍କି ସାରିବା ପରେ
ଦୁଃଖ ଅସ୍ୱସ୍ତି ନୈରାଶ୍ୟ କ୍ଳାନ୍ତି ବିରକ୍ତିର
ଏକତ୍ରିତ ଅବସ୍ଥା ନେଇ
ଟ୍ରେନ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବା ଯାତ୍ରୀ
ପୁଣି ଡବାରେ ବନ୍ଦ

ଟ୍ରେନ୍ ଗ୍ଛଲିଗଲା ଠିକ୍ ସମୟରେ
ଝରକା ସେପାଖେ କେହି ନାହିଁ
ଖାଲିହାତ ଫେରି ଆସିବ ଖାଲି ପକେଟକୁ
ପ୍ରାଚୀରପତ୍ରମାନ ଅସହାୟ ଶୋଚନାରେ
ସମାନ୍ତରରେଖା ସବୁ ନିର୍ବାକ
ଖରାବେଳ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଖାଲି

ସ୍ୱତଃ ପ୍ରମାଣିତ ସତ୍ୟ ଭଳି
କେବଳ ତମେ ଖୁଣ୍ଟକୁ ଆଉଜି
ଏବଂ ମୁଁ ପ୍ରବାସୀ

ତମେ କହିଥିଲ ନିଶ୍ଚିତ

ତମେ କହିଥିଲ ନିଶ୍ଚିତ ଫେରିବ
ଅଧିକୃତ ଦିଗ୍‌ବିଜୟର ଅନ୍ୟ ଦିଗନ୍ତ
ମୋର ଗ୍ରହିବା ଯେତେବେଳେ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇ
ସୌର ମଣ୍ଡଳକୁ ଦି'ଭଗ କରିବ
ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ବୁଝି ପାରିବି
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ମେଘର ନିଃଶ୍ୱାସକୁ
ଅନୁଭବ କରି ପାରିବି
ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ଗ୍ରହର ଅନୁଶୋଚନାକୁ

ତମେ କହିଥିଲ ଫେରିବ
ସାତ ଦିନ ସାତ ରାତି ପରେ
ଝଡ଼ ସରି ଯାଇଥିବ
ଶେଷ ମେଘ ଭସିଯିବ
ଶୋକାଚ୍ଛନ୍ନ ସହର ଉପରେ
ଦିଗ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ପବନ ଆସି
ଫେରାର ଆମ୍ଭାକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଯିବ
ଆଜ୍ଞାବହ ଶବ୍ଦ କାନ୍ଦିଯିବ
ଉଦ୍ଧୃତି ଚିହ୍ନର ନିଷ୍ପୀଡ଼ନରେ

ମୋର ଅପେକ୍ଷା ନିର୍ବିଶେଷରେ
ତାରାମାନେ ଚୁପ୍ ରହିଥିବେ
ତମର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନର ଅସଂଖ୍ୟ ଦର୍ପଣ
କ୍ଷମାଶୀଳ ଅନ୍ଧାରକୁ ପ୍ରସାରିତ କରୁଥିବେ
ତମର ଫେରିବାର ସମ୍ଭାବନାରେ
ମୁଁ କଣ କଳ୍ପନା କରିପାରିବି
ଆକାଶର ଅଭିପ୍ରାୟକୁ
ମୁଁ କଣ ଦେଖିପାରିବି ଦୃଶ୍ୟର ଅନ୍ୟପାର୍ଶ୍ୱ
ମୁଁ କଣ ସହିପାରିବି ସମୟର ତିରସ୍କାରକୁ

ମୁଁ ମୋର ନିଜର ଘୃହିଁବାରେ
ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥିବି
ଅପରିଚିତ ସହରର ଅନ୍ଧଗଳିକୁ
ପୋଷ୍ଟମାନ ଚାଲିଯିବ
ମଲ୍ଲ ଲୋକର ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ନେଇ

ସମୟର ଅନ୍ୟ ବିସ୍ତାରରୁ

ସମୟର ଅନ୍ୟ ବିସ୍ତାରରୁ ଆସି
ସ୍ୱପ୍ନ ମଝିରେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ସବୁ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା
ବଂଶାବଳୀର ବିଭ୍ରାଟରେ ମହାଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥାଣୁ ରହିଯିବ
ଇତିହାସର ଭୁଲ ଗଣନାରେ
ଏକ ସଙ୍ଗେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ
ହିମଶୀତଳ ଅନ୍ଧକାର
ଏବଂ ଭବୀ ଶତକର ଚମତ୍କାର

ବୟସର କ୍ରମାନ୍ୱୟ ଘଟଣା ସଂଗ୍ରହ ମଝିରେ
ଆଖି ବନ୍ଦ କରିନେଲେ
ତ୍ୱରନ୍ୱିତ ଗ୍ଳଲିଯିବେ ବାହାରର ରୂପ ସବୁ
ସହୃଦୟ ସକାଳରୁ ପ୍ରତିହିଂସାପରାୟଣ ରାତି
ପୁଣି କ୍ଷଣକରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ସକାଳ
ଶୋଭଯାତ୍ରା ବାହାରେ ଠିଆହେଲେ
ଆଗକୁ ଯିବାର ଗୋଟିଏ ବିସ୍ମିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ଗଛରୁ ପତ୍ର ଝଡ଼ି ପଡ଼ିବ
ଓ ପୁଣି ଯାଇ ଗଛରେ ଲାଗିବ
ଶୀତକୁ ଧକ୍କା ଦେଇ ବସନ୍ତ ଆସିବ
ପୁଣି ଖରା ପାଇଁ ଜାଗା ଛାଡ଼ିବାକୁ

ଟିକେଟ କାଟିବା ବେଳେ ଆସି
ପହଞ୍ଚିବ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳ
ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଅନ୍ଧାର
ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣିକର ସ୍ୱପ୍ନ ଏକତ୍ର କରିବ
ଏକ ସଙ୍ଗେ ତ୍ରେତା ଓ ଦ୍ୱାପର
ସମୟ ପୃଥକ କରି ରଖିଥିବା
ଜନ୍ମ ଏବଂ ଜନ୍ମାନ୍ତର

ସମୀକ୍ଷାର ବେଳ ନାହିଁ
ଯାହା କିଛି ଦେଖି ପାରିବ
କେବଳ ଏକ କ୍ଷିପ୍ର ବିହଙ୍ଗାବଲୋକନ
ଗ୍ରହମାନେ ବାରମ୍ବାର ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ଦ୍ରୁତ ଅନୁକ୍ରମରେ
ନିଜ ଭିତରର ଅନ୍ଧକାରକୁ
ବିକୀରଣ କରି ଯାଉଥିବ ସୂର୍ଯ୍ୟ
ଫଗୁଣର ଗନ୍ଧ ଋତୁଚକ୍ରର ହାଓ୍ୱାରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ
ପୃଥିବୀର ଶେଷ ଗୌରବର କବର ଉପରେ
ମଣିଷର ଭବୀ ବଂଶଧରମାନେ
ମୃତ୍ୟୁର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି

ମୋ ନାଁକୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି

ମୋ ନାଁକୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି
ତମର ଛାଇକୁ ଛାଡ଼ିଯାଅ

ଏଥରକ ସମୟ ସବୁ ଆଶଂକାହୀନ
ସ୍ମରଣର ଅନ୍ଧାରରେ କାହାରି ବିନାଶ ନାହିଁ
ମେଘରେ ପଶ୍ଚାତାପର ଆଖି ସବୁ ବିଲୁପ୍ତ
ଆକାଶରେ ଆକ୍ରମଣକାରୀ ଖରା ନାହିଁ
ଝରକାରେ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖାର
ଭୟଙ୍କର କରାଘାତ ନାହିଁ
କଲମରେ ଖସି ପଡୁଥିବା ଧୂମକେତୁ ଅସ୍ତମିତ

ମୁଁ ତମକୁ ଏତେବେଳେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଯିବି
ଧ୍ୱନି ଓ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିରେ ଉଦ୍‌ଜୀବିତ
ମୌଳିକ ଶବ୍ଦମାନ
ମୁଁ ତମକୁ ଦେଇଯିବି ସିଦ୍ଧିର ମନ୍ତ୍ର
ସମୟର ବୁଦ୍‌ବୁଦ୍‌ରେ ପ୍ରତିଫଳିତ
ଯେତେକ ଚିରନ୍ତନ
~~[illegible]~~ [illegible]
~~ତମେ [illegible]~~ [illegible]

~~ରାତିର ଅନ୍ଧାରରୁ ଟୋକି ନେଇ~~
~~ନିଶ୍ୱାସ ସକାଳ ସବୁ ତମକୁ ଦେଇଯିବି~~

ଦୈବୀବାଣୀ ସବୁ ଦେଖ ଭୁଲ
ଶ୍ମଶାନର ପାଉଁଶରେ ହୃଦୟ ଓ ତାର ଚିହ୍ନ
ଆକାଶରେ ଆଶୀର୍ବାଦର ଶୁକ୍ରତାରା
ମନ୍ଦିରର ପାର୍ଶ୍ୱଛାୟାରେ
ଆସନବଦ୍ଧ ହୋଇ ଲାଭ ନାହିଁ
ଧ୍ୟାନରୁ ଏଥରକ ଉଠି ଆସି
ମୋ ଆଖିକୁ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ
ମୁଁ ତମ ଆଖିରୁ ଭୟକୁ ନେଇଯିବି

ଅସମୟ ଶଂଖଧ୍ୱନିରେ

ଅସମୟ ଶଂଖଧ୍ୱନିରେ
ଦେବତାମାନଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଙ୍ଗ ହେଲା
ବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୁରୋହିତମାନେ
ମନ୍ଦିରର କବାଟ ବନ୍ଦ କଲେ
ପୁନାର ବିଗ୍ରହ ଚୋରି କରିବାକୁ ଆସିଥିବା ଲୋକ
ଗର୍ଭଗୃହରେ ଲୁଚି ରହିଲେ

ମନ୍ଦିରର ଶିଖର ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି
ଭଙ୍ଗା କାନ୍ଥ ଖସୁଛି ପୂଜାରୀ ଉପରକୁ
ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କର ଗଣନାରେ ଅମଙ୍ଗଳ
ମନ୍ତ୍ର ସବୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
ବିରୂପ ଓ ବିକୃତ ହୋଇଯାଉଛି
ମୁଖଶାଳାରେ ଶାଗୁଣାର ଛାଇ
ବାଇଶ ପାହାଚରେ ବାରାଙ୍ଗନା
ଫୁଲ ଗୁଣ୍ଡୁଡ଼ିରେ ଅଜ୍ଞାତ ଶିଶୁର ଭ୍ରୁଣ
ପୂଜାଥାଳି ଭିତରେ ସାପ
ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ଚଳପ୍ରଚଳ ହେଉଛନ୍ତି
ପିଶାଚ ବେତାଳ ଓ ଅପଦେବତା

ଭଙ୍ଗା ମଣ୍ଡପର ଅବିଶ୍ୱସ୍ତ ଚଟାଣ ଉପରେ
ଅମଙ୍ଗଳର ଶକୁନ ସବୁକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି
ସାଧକ ପଢ଼ି ଗ୍ଲଲିଛି ସମୟାତୀତ ଧ୍ୟାନରେ
ମତଭକ୍ଷାର ଏପରି ସବୁ ମନ୍ତ୍ର
ଯାହା ତାର ଅବୋଧ୍ୟ
ଏପରି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ
ଯେଉଁମାନେ ତାର ଅଜ୍ଞାତ

ମନ୍ଦିରରେ ଶଂଖର ସାଇରେନ
ବାସୁକୀର ଫଣାରେ କ୍ରୋଧ
ଆଉ କୌଣସି ସମାରୋହ ନାହିଁ
ଆବାହନ ନାହିଁ ଉପାଲଭ୍ୟ ନାହିଁ
ତଥାପି ସମୟ ଓ ଶୁଭ ନିର୍ବିଶେଷରେ
ସାଧକର ତପସ୍ୟା ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ
ନିର୍ବାସନର ଅଭିଶାପକୁ ଭୁଲି
ସମସ୍ତେ ଅସମୟ ଅପେକ୍ଷାରେ
ଅସମାପ୍ତ ସ୍ଥାପତ୍ୟର ଭଙ୍ଗା ମିଉଜିଅମ ଭିତରୁ
ଦେବତାମାନେ କେତେବେଳେ
ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଓହ୍ଲାଇବେ

କୌଣସି ନୂଆ ସମ୍ଭାବନା

କୌଣସି ନୂଆ ସମ୍ଭାବନାର ସ୍ୱାଗତରେ
ତମେ ଧରିତ୍ରୀକୁ ଖୋଲି ରଖିଦେଇ ପାର
ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ଆଉ କିଛି ଦୂରକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ
ପର୍ବତମାନଙ୍କୁ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ସଜାଇ ରଖିପାର
ତମେ ଦେଇପାର ଗଛରେ ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର
ପତ୍ର ଫୁଲ ଓ ପ୍ରଜାପତି
ଗୋଟିଏ ଡାଳରେ ଶୀତ ଅନ୍ୟ ଡାଳରେ ବସନ୍ତ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଏ ହାତରୁ ସେ ହାତକୁ
ଆକାଶରେ ରଙ୍ଗୀନ ମେଘର ପର୍ଦ୍ଦା ଟାଣି ଦେଇ ପାର

ଅନ୍ୟ ସମୟ ଆସି ଅଧିକାର କରିନେଲେ
ପ୍ରତିହିଂସାର ଖଡ଼ଗ ଶୋଷିନେବ ସ୍ରୋତହୀନ ନଈକୁ
ପକ୍ଷୀମାନେ ଖୁମ୍ପି ଖୁମ୍ପି ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିଦେବେ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ
ସକାଳର ସମ୍ଭାବନାକୁ ନିମଜ୍ଜିତ କରିଦେବ
ଅପରାହ୍ନର ଅହଂକାର
ଗଛର ଡାଳପତ୍ରରେ ଢାଙ୍କିଯିବ ଆକାଶର ପ୍ରତ୍ୟାଶା
ଘାସଫୁଲର ନିଶ୍ୱାସରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହେବ
ଦିବାସ୍ୱପ୍ନର କାକର
ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରଶାନ୍ତିକୁ ଚିରି ଆମ୍ବୁଲାନ୍‌ସ ଗ୍ଳଳିଯିବ

ଗୋଟିଏ ଘଟିରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଘଟିକୁ
ସକାଳକୁ ଏକ ବିକଳ୍ପ ଅଭିପ୍ରାୟ ଦେଇ
ପ୍ରଜାପତିମାନେ ଚାଲିଯିବେ ଅନ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲତାକୁ

ତମର ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଚମତ୍କାରକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ କରି
ଅୟନାନ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନୀ ଭିତରେ
ଶୋଭଯାତ୍ରା ଚାଲିଯିବ ଏ ପାଖରୁ ସେ ପାଖକୁ
ଅଧୀର ଧ୍ୱନି ସବୁ ପରିକ୍ରମା କରୁଥିବେ
କିନ୍ତୁ ଫେରି ଆସିବେ ନାହିଁ
ନିଦ ଭିତରେ ସରିଯିବ ସ୍ମୃତି ଓ ସ୍ୱପ୍ନର ଉଠାଣି
ମାଳତୀ ଲତା ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବ
ରୋଗୀର ବିଛଣା ପାଖ ଝରକା ଦେଇ

ତା ପରେ ତମେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ଏଥରକ
ଘରକୁ ନା ହସ୍‌ପିଟାଲକୁ

ତମର ଶାନ୍ତି ରଖିବା ଜାଗା

ତମର ଶାନ୍ତି ରଖିବା ଜାଗା ଶୂନ୍ୟ
ଦିଗନ୍ତକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ଖାଲି
ଅନିଶ୍ଚୟ ସହିତ କ୍ଷଣିକ ସାକ୍ଷାତକାର
ମୋ ହାତରେ ମୁଠା ମୁଠା ଅସ୍ୱସ୍ତି
ସବୁ କେବଳ ମେଘର ଶୋକଗ୍ରସ୍ତ ଅନିଚ୍ଛା
ଅଥବା ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ
ଯାହାକୁ ମୁଁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଆସୁଥିଲି

ଦେହର ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ଉପତ୍ୟକା
କପାଳର ମରୁଭୂମି ଓ
କବରୀର ବିଧ୍ୱସ୍ତ ଇଲାକା
ତମ ଆଖିର ଉପକୂଳରେ
ଅଙ୍ଗୀକାରର ତରଙ୍ଗ ନାହିଁ
ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଅସମ୍ମତି
ଓଠରେ ଅପରିଚୟର ଝଡ଼
ଭ୍ରୂଲତାରେ କ୍ଷୁରଧାର କ୍ରୋଧ
ଏ ତମର କେଉଁ ଅବତାର

ତମର କେଉଁ କଠୋର କଟାକ୍ଷରେ
ରାସ୍ତା ପୋଛିଗଲା ଅରଣ୍ୟ ଉପରୁ
ଏବଂ ନଦୀମାନେ ଫେରିଗଲେ ସମୁଦ୍ରକୁ
ତମର କେଉଁ ଅଭିଶାପରେ
ରାତିର ଅରଣ୍ୟରେ ତାରାର ଅଙ୍କୁର ନାହିଁ
ଲହରୀରେ ଯୌବନର ଦୁଃସାହସ ନାହିଁ
କେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନର ଶାସ୍ତି ନେଇ
ଜଳୁଥିବା ନିଶ୍ୱାସରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ନାହିଁ
ଚିନ୍ତାଶୀଳ ଗଛମାନେ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଅଚଳ
ଘାସକୁ କଥା କହୁଥିବା ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ବର୍ଷା ଚୁପ

ତମର ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ଦେବୀତ୍ୱର ଆବାହନରେ
ମୋର ସମସ୍ତ ନିଃସଂଶୟ ପ୍ରତ୍ୟୟକୁ
ମୋ ଆଖିରେ ନେଇ ତମକୁ ଉପହାର ଦେବି
ତମର କୁଣ୍ଠିତ ହସର ସ୍ୱୀକାର
ଓ ତମ ମୁହଁର ସାମାନ୍ୟ ସମର୍ଥନରେ
ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ବୁଝିପାରିବି
ସମସ୍ତ ଗର୍ହିତ ଶାପମାନ
କ୍ଷୁଧା ତୃଷ୍ଣା ଓ ବ୍ୟର୍ଥତା
ଦେହ ଓ ଆତ୍ମାର ଅସରନ୍ତି ସଂଳାପ
ପାପ ଓ ନିର୍ଜନତା

ମନ୍ଦିରର ସ୍ଥାପତ୍ୟରେ ଦେଖ

ମନ୍ଦିରର ସ୍ଥାପତ୍ୟରେ ଦେଖ
ଚତୁରସ୍ର ଚୂଡ଼ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ
ମଞ୍ଚ ଉପରେ ମୂର୍ତ୍ତି ଚଟାଣ ଉପରେ ପୂଜକ
ପାହାଚ ଉପରେ ଆରୋହୀ
ଯେ ଯାହାର ନିରୂପିତ ସ୍ଥାନରେ
ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର କକ୍ଷରେ
ନିଜ ନିଜ ଭାରସାମ୍ୟରେ ସମନ୍ୱିତ

ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଯେତେବେଳେ
ମଝିର ବ୍ୟବଧାନ ସବୁକୁ ଟାଣିନେବ
ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସମ୍ମୋହନର ମନ୍ତ୍ର
ବିଭକ୍ତ କରି ରଖିବ ମୂର୍ତ୍ତି ଓ ପୂଜକକୁ
ସାମାନ୍ୟମାତ୍ର ସାହଚର୍ଯ୍ୟର ପରିଣତି ସ୍ୱରୂପ
ମିଥୁନ ମୂର୍ତ୍ତି ପରସ୍ପରକୁ ବିଦାୟ ମାଗିବେ
ଶିଖରକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି
କାନ୍ଥମାନେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଅବିଶ୍ୱାସରେ

ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କର ଅନୁତାପ ନାହିଁ
ମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଘୁଞ୍ଚିଯିବେ

ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖୋପରୁ
ଅନ୍ୟ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖୋପକୁ
ମନ୍ଦିରର ବେଢ଼ା ଘ୍ୱରିପାଖେ
ଘରଭଙ୍ଗା ଲୋକ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥିବେ
ବୁଲଡୋଜର ଭାଙ୍ଗିଯିବ
ମଣ୍ଡପ ନାଟମନ୍ଦିର ଗର୍ଭଗୃହ
ଓ ମୁଖଶାଳାର ଶେଷ ସନ୍ତକକୁ
ସାଧକ ତପସ୍ୱୀ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଓ ପୂଜକ
ସମସ୍ତେ ଶାପଗ୍ରସ୍ତ ଭଳି ନୀରବ ଦର୍ଶକ
ପ୍ରାର୍ଥନାର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ନ ଥିବ
କେବଳ ହଂସଗୀତିର ଗୁଂଜନ ଭିତରେ
ଉପରକୁ ରହିଥିବା ହାତମୁଠା
ସତ୍ୟର ନିଷ୍ଫଳ ସଂଧାନ କରୁଥିବ

ପକ୍ଷୀମାନେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି
ପ୍ରାର୍ଥନାର ଶେଷ ମୂର୍ଚ୍ଛନାରେ ବିଲୀନ ହେବେ
ମନ୍ତ୍ର ସବୁ ଫେରିଯିବେ
ନିଜ ନିଜର ଅନୁଚ୍ଚାରିତ ଅଭ୍ୟନ୍ତରକୁ
ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ପାହାଚର ଆୟତକ୍ଷେତ୍ରରେ
ବାରମ୍ବାର ପଡ଼ି ଯାଉଥିବା ଲୋକ
କେବଳ ପ୍ରମାଣ ରଖିବ
ବରାଭୟ ମୁଦ୍ରାରେ ରହିଥିବା
ଭଙ୍ଗା ହାତର ବିଶ୍ୱସ୍ତତା

ତମକୁ ନ ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ତମକୁ ନ ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
କେବଳ ଅନୁଭବରେ ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ୱପ୍ନମାନ
ହାତର ଅକ୍ଷର ଓ ଟେଲିଫୋନରେ କଣ୍ଠସ୍ୱର
ସ୍ମୃତି ନାହିଁ ସ୍ପର୍ଶ ନାହିଁ ଫଟୋଗ୍ରାଫ ନାହିଁ
ଖାଲି ଅଧା ଆଲୁଅରେ ଯାହା କେବେ କେବେ
ତମର କଳ୍ପନାମିଶା ମୁହଁ

ତମକୁ ଜାଣିବା ଆଗରୁ
ତମେ ମୋ ପାଇଁ ଯେଉଁଭଳି ଥିଲ
ତାକୁ କଣ ମୂର୍ତ୍ତିମତୀ କରିହେବ
ହାତର ଅକ୍ଷର କଣ ଚରିତ୍ରର ପରିମାପ
କଣ୍ଠ ସ୍ୱର ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ପ୍ରମାଣ
ଅଥବା କଳ୍ପନା ମନେ ରଖିବାର ବିକଳ୍ପ

ନ ଜାଣିବାର ଅନୁଶୋଚନା ଆଉ ନାହିଁ
ତମକୁ ଜାଣିବା ନ ଜାଣିବା ମଝିରେ
ଯେଉଁ ଅଳ୍ପ ପରିମିତ ରହସ୍ୟ
ସେ ସବୁ ଆଜି ସମାହିତ

ପରିଚୟ ଓ ଅପରିଚୟ ମଝିରେ
କୌଣସି ସୀମାରେଖା ନାହିଁ
ସନ୍ଦେହ ଓ ଦ୍ୱିଧା ସବୁ ମୀମାଂସିତ

ଏ ସବୁର ବିଧେୟ କିନ୍ତୁ
କେବଳ ତମକୁ ଜାଣିବା ନ ଥିଲା
ତମର ପରିଚୟ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ମାତ୍ର
ମୁଁ ନିଃସଙ୍ଗତାକୁ ବୁଝିଥିଲି
ତମକୁ ଛୁଇଁବାର ଅନେକ ପୂର୍ବରୁ
ମୁଁ ଅନ୍ଧାରକୁ ଅନୁଭବ କରିଥିଲି
ତମର ଛାଇ ପଡ଼ିବା ଆଗରୁ
ନିସ୍ତବ୍ଧତାକୁ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ କରିଥିଲି
ତମର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣିବା ଆଗରୁ

ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିଲି
ତମେ ଜନ୍ମ ନେବା ପୂର୍ବରୁ

ପଂଜିକାର ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗଣିଗଲା

ପଞ୍ଜିକାର ଶୁଭମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗଣିଗଲା
ଅଭିମୁଖୀ ତୋରଣମାନଙ୍କରେ
ଅଭିନନ୍ଦନର ବିଜ୍ଞପ୍ତି
ନିଷ୍କେଷ ପବନରେ ସ୍ୱାଗତ ଲିପି
ଏବଂ ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନ ଉଦ୍‌ବେଗରେ

ମୋ ଚାରିପାଖେ ବର୍ଷାର ଝୁମ ଝୁମ
ଘଣ୍ଟା ବାଜୁଛି ଚାରି ଦିଗରୁ
ଉପର ତଳ ବାହାର ଭିତର
ଆଉ ମୋର ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ
ନିଜେ ତିଆରି କରିଥିବା
ଚାରି କାନ୍ଥର ବେଷ୍ଟନୀ ଭିତରେ
ମୁଁ ବନ୍ଦ ରହିଯିବି ଏକ ଚିରନ୍ତନ ଅପେକ୍ଷାରେ

ତମ ପାଦ କବାଟ ବାହାରେ
ଭିତରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ତମର ଆପତ୍ତି
ଏବଂ ବିଚକ୍ଷଣ ସର୍ତ୍ତମାନ
ଅତୀବ ଜଟିଳ ସମାଧାନର ଗୋଲକଧନ୍ଦା
ଏବଂ ଉତ୍ତର ନ ଥିବା ଅସମ୍ଭବ ପ୍ରଶ୍ନ

ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଏପରି ପୃଥକ ରଖିଥିବ
ଭିତର ବାହାରର ସୂକ୍ଷ୍ମ ବ୍ୟବଧାନ
ସାମାନ୍ୟ ସନ୍ଦେହର ଦୋହଲୁଥିବା ପର୍ଦ୍ଦା
କୁଣ୍ଠାର ଭଙ୍ଗୁର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ
ପ୍ରତ୍ୟାଶାର ଶେଷ ନାହିଁ
ମୁଁ ଚାହିଁଥିବି ଅସରନ୍ତି ଇଚ୍ଛା ନେଇ
କେତେବେଳେ ଶେଷ ହେବ ଚମର
ଉଦ୍ଦଣ୍ଡିତ ଅହଂକାର ଓ ଭ୍ରମାତ୍ମକ ମୀମାଂସା
ନିଶ୍ଚୟର ଚାବିରେ କେବେ ଖୋଲିବ ପ୍ରତିରୋଧ
ଏବଂ କାନ୍ଥ ସବୁ ତରଳିଯିବେ ସହାନୁଭୂତିରେ

କୋଠରୀର ଚାରିସୀମାନା ଭିତରେ
ଅପେକ୍ଷା ଯେତେବେଳେ ଅସହ୍ୟ ହେବ
ଝରକା ଖୋଲି ମୁଁ ପଚାରିବି
ରାତି କେତେ ଚୌକିଦାର
କେହି ଜବାବ ଦେବେ ନାହିଁ
ଅନ୍ଧାର ନିଜ ସହିତ ଆଳାପରତ ଥିବ
ନିଦ ଭିତରେ ସମୟ ବଢ଼ୁଥିବ
ଘୋଡ଼ା ଚାଲିଯିବ ଛାୟାପଥ ଉପରେ

ଆମର ନିଜ ନିଜ ଏକାକୀତ୍ୱ

ଆମର ନିଜ ନିଜ ଏକାକୀତ୍ୱ ବିଷୟରେ
ତମେ କେବେ ଭାବି ଦେଖିଛ
ଆମକୁ ପୃଥକ କରି ରଖିଥିଲା କିଏ
ଅତୀତ ନା ଭବିଷ୍ୟତ ନା କେବଳ ସମୟ
ଆମ ମଝିରେ କିଏ ଥିଲା
ପଳାତକ ପ୍ରେମିକ ରହସ୍ୟମୟୀ ଯୁବତୀ
ନା ହଜି ଯାଉଥିବା ଅନୁଭବର ଅନବରତ ରାତି

ତମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜଣା ଥିଲା
କ୍ରୋଧ ଆମର ଉତ୍ତରାଧିକାର
ସନ୍ଦେହ ଆମର ଜନ୍ମଗତ ଦାବୀ
ତଥାପି ତମେ କାହିଁକି ଗୁହିଁ ରହିଲ
ନିଃଶବ୍ଦ ଅନ୍ଧାରରେ ଜ୍ୟୋତିରିଙ୍ଗଣର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସକୁ
ତମେ ଯଦି ଜାଣିଥିଲ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ପ୍ରେମ ଅସମ୍ଭବ
ତମେ କାହିଁକି ସ୍ୱୀକାର କରିନେଲ
ଜହ୍ନ ଆଲୁଅର ପ୍ରଲୋଭନକୁ

ସ୍ମୃତି ପାଖରେ ତମେ କେବଳ
ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ନ୍ୟସ୍ତ କରି ଯାଇ ପାର

ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ
ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମିଳିତ ଏକାକୀତ୍ୱ ଭିତରେ
ତମେ କିପରି ବାଞ୍ଛ୍ୟାପ୍ତ କରିବ ସ୍ୱପ୍ନମାନଙ୍କୁ
ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ବିପରୀତକ୍ରମ ଏକତ୍ର ହେବାରେ
ତମେ କିପରି ରଦ୍ଦ କରିବ
ରାତ୍ରିର ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ

ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ
ତମେ ଯଦି ନିର୍ଜନତାରୁ ଓହ୍ଲାଇ
ସକାଳର କୋଳାହଳରେ ମୋ ପାଖକୁ ନ ଆସ
କେହି ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବେ ନାହିଁ
ନଦୀ ନିଷିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ
ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଦିନର ଭଙ୍ଗାପୋଲ ତଳେ
ଶିଉଳି ଜମିଯିବ ଅନୁଶୋଚନାର ପଥର ଉପରେ
ସ୍ମୃତି ସ୍ତମ୍ଭ ଭାଙ୍ଗିଯିବ ନିସ୍ତବ୍ଧତାର ଘରରେ

ପବନକୁ ସବୁ ଜଣାଥିବ
ସେ କିନ୍ତୁ ଜବାବ ଦେବ ନାହିଁ

ଏଥରକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶେଷ

ଏଥରକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶେଷ
ନାୟିକାର ମୁହଁରୁ ରଙ୍ଗ ତରଳିଗଲା
ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଝରି କାଗଜ ଓ ମଉଳାଫୁଲ
ସମବେଦନା ବିସ୍ତାରିତ
ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ଆକାଶଯାଏ
କାଲିର ସକାଳ ତାକୁ ଖିନ୍ ଭିନ୍ କରିବ
ଏବେ ଖାଲି ବତୀ ସବୁ
କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଲିଭିଯିବାର ପର୍ବ

ଦୃଶ୍ୟପଟ୍ଟ ବଦଳିଲା ଅଙ୍କ ପରେ ଅଙ୍କ
ରାସ୍ତାରୁ ଅନ୍ତଃପୁର କୋଠରୀରୁ ଅନ୍ୟ କୋଠରୀ
ନାୟକ ଖଳନାୟକ ଓ ବିଦୂଷକର ମୁଖା ପିନ୍ଧି
ଅନାସକ୍ତ ଅଭିନେତାମାନେ
କୀଟଦଷ୍ଟ ଜୀବନର ଭୂମିକାରେ
ନିଜ ନିଜ ଅଭିନୟ ଜାରି ରଖିଲେ
ସ୍ପଟଲାଇଟ ଛୁଇଁଗଲା ନାୟିକାର
ଚିବୁକ ଓଠ ଓ କପାଳ
ରୂପ ରାଗ ସ୍ୱରର ଆଲୁଅ ବିଞ୍ଚିଦେଇ
ମଞ୍ଚ ଉପରୁ ଲିଭିଗଲା ନର୍ତ୍ତକୀର ଚଞ୍ଚଳ ପାଦ

ଯାଦୁକରର ଟୋପିରୁ ଉଡ଼ିଗଲେ ଅସଂଖ୍ୟ କପୋତ
ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟରେ ରୁଦ୍ଧଶ୍ୱାସ ଉତ୍ତେଜନା
ମଝିରେ ନ ବୁଝିବାର ଝଲମଲ ପର୍ଦ୍ଦା

ଆଉ କାହାରି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ
ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଏଥରକ ମୁହଁରୁ ମୁଖା ଖୋଲି
ଗୋଟିଏ ପଂକ୍ତିରେ ଆସି ଠିଆ ହେଲେ
ନାୟକ ନାୟିକା ଖଳନାୟକ
ବିଦୂଷକ ଓ ଯାଦୁକର
ବିରକ୍ତି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଓ ହାତତାଳି ପାଇଁ

ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟରେ ହଠାତ ବିଜୁଳୀବତୀର ପ୍ରମାଦରେ
ମଞ୍ଚ ଓ ଦର୍ଶକ
ପର୍ଯ୍ୟାୟ କ୍ରମେ ଦୃଶ୍ୟ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ
ଅକସ୍ମାତ ମୁଖାସବୁ ଅଦଳ ବଦଳ
ମଞ୍ଚ ଓ ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟ ଏକ ହେଲା
ସମସ୍ତେ ଅନ୍ୱେଷଣରତ
ଅଭିନେତା ଓ ଦର୍ଶକ
କେଉଁଠାରେ ନର୍ତ୍ତକୀ କାହିଁ ଯାଦୁକର
କେଉଁଠାରେ ଦୃଶ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ହେଲା
କେଉଁଠାରେ ସୂତ୍ରଧର ତଥାସ୍ତୁ କହିଲା
କେଉଁଭଳି ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟରେ
ବିୟୋଗାନ୍ତ ନାଟକର ଶେଷ
କିଏ ରହିଲା ଓ କିଏ ଚାଲିଗଲା
କିଏ କାନ୍ଦେ ଏବଂ କାହାପାଇଁ କାନ୍ଦ
କେତେବେଳେ ଶେଷ ଅଙ୍କ ସମାପ୍ତ
କେତେବେଳେ ଯବନିକା ବିଦାୟ ବିଦାୟ

ତମର ଆସିବା ଓ ଗ୍ଲଚ୍ଛିଯିବା

ତମର ଆସିବା ଓ ଗ୍ଲଲିଯିବା ଭିତରେ
ସବୁ ମିଶି ମାତ୍ର କେତୋଟି ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ କ୍ଷଣ

ତମେ ଆସିବା ଆଗରୁ
ତମର ଆସିବାର ଉତ୍ତେଜନାରେ
ମୁଁ ହଜିଗଲି ଦିଗବଳୟର ଅଶାନ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ
ତମର ନ ଆସିବାର ଆଶଙ୍କା ନେଇ
ମୁଁ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ରହିଗଲି
ଆକାଶର ଥମ ଥମ ଅବସ୍ଥାରେ
ତମେ ଆସିବା ପରେ ସବୁ ଯେତେବେଳେ
ତମର ସମ୍ମୋହନରେ ଉଛନ୍ନ
ଓ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲା
ମୁଁ ନିଜକୁ ଭୁଲିଗଲି
ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇଥିବା ସୀମାରେଖା ଏବଂ
ଆକାଶରେ ରଙ୍ଗମାନଙ୍କର ଅଭୁତ କାୟାକଳ୍ପରେ

ତମେ ଗ୍ଲଲିଯିବା ପରେ
ମୁଁ ଆଉ କଣ ବା କରି ପାରେ

କେତୋଟି ଅସଫଳ
ପ୍ରେମ କବିତା ଲେଖିବା ବ୍ୟତୀତ
ତମେ ମତେ ଏପରି ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଗଲ ନାହିଁ
ଯାହାର ଧ୍ୟାନରେ ମୁଁ ଶିଖି ପାରିଥାନ୍ତି
ଦୁଃଖ ହତୋତ୍ସାହ ଓ ଅସହାୟତାର ଅର୍ଥ
ନିରଶାର ସଂଜ୍ଞା ବ୍ୟର୍ଥତାର ପରିଭାଷା
ଶୋଚନା ଓ ଆଶଙ୍କାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ
ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଥାନ୍ତି
ସହୃଦୟ ଆଖିର ସହାନୁଭୂତି
ରକ୍ତାକ୍ତ କ୍ଷତର ପ୍ରତିବାଦକୁ
ଫାଶୀ ଆସାମୀର ଅନ୍ତର୍ଦାହ ଏବଂ
ବିଧବାର ନିର୍ଜ୍ଜଳା ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସକୁ

ତମେ ଏପରି ବର ଦେଇଗଲ ନାହିଁ
ମୁଁ ତମ ବ୍ୟତୀତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରି ଥାନ୍ତି
ତମେ ମତେ ଏପରି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଗଲ ନାହିଁ
ମୁଁ ପୁଣି ନିଜକୁ ଫେରି ପାଇଥାନ୍ତି
ତମର ଏକମାତ୍ର ସ୍ମରଣରେ

ଆକାଶରେ ଗାଢ଼ ନୀଳ ରଙ୍ଗ

ଆକାଶରେ ଗାଢ଼ ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଝଲକ ଦେଇ
ସକାଳ ଉଡ଼ିଯିବ ସମୁଦ୍ରର ସୀମାନ୍ତକୁ
ଆକାଶର ରକ୍ତାକ୍ତ ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ
ଲାଲ ହୃଦୟର ସୂର୍ଯ୍ୟ
ନିସ୍ତରଙ୍ଗ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ରଖିଯିବ
ମେଘର ସ୍ଥବିର ଛାଇକୁ
ଆଖିରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ଉତ୍ତରକାଳକୁ ଜଣା ନ ଥିବ
କେତେ ସମୟ ଥିଲା ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର
କେତେ ସମୟ ଥିଲା ପ୍ରଥମ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ପ୍ରହର
କେତେ ଆଲୋକବର୍ଷକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇପାରେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା
ପ୍ରତୀକ୍ଷା କଣ ନେଇ ଯାଇପାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନକୁ
ପ୍ରତୀକ୍ଷାରୁ କଣ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ ଶ୍ରେୟସ୍କର

ମଧ୍ୟସ୍ୱର୍ଗରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଭଳି ରହିଥିବେ
ଡେଣା ଭଙ୍ଗା କିନ୍ନରୀମାନେ
ମନ୍ଦିରର ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ବନ୍ଦ ରହିଥିବେ
ସାର୍ବଭୌମ ଦେବୀମୂର୍ତ୍ତି ସବୁ
ପ୍ରାମାଣିକ ନିସ୍ତବ୍ଧତା କ୍ଷୁଣ୍ଣ କରି ରଖିବ

ସ୍ୱ କେଟଲିରେ ଘୁଂଘୁରର ଝୁମଝୁମ
ଏବଂ ପାହାଡ଼ରେ ଜଳପ୍ରପାତର ହସକୁ

ସବୁ ପୁଣି ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅବର୍ତ୍ତମାନରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହେବେ
ସକାଳରୁ ସମ୍ଭାବନାକୁ ଗ୍ରହିଁଥିବା ବେଳେ
ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଶୋଭଯାତ୍ରା ଗ୍ଲଲିଯିବ
ବସ ଯାଇ ଅଟକିବ ବନ୍ଦ ଦୋକାନ ପାଖରେ
ଆନିକଟଠାରେ ନଇ ରହିଯିବ କିଛିକ୍ଷଣ
ଅନିଶ୍ଚୟର ମୂହୂର୍ତ୍ତମାନ ଆକାଶକୁ ଲମ୍ବିଯିବେ

ଦିଗ୍ଭ୍ରାନ୍ତରୀ ପବନରେ ଋତୁଚକ୍ରକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରି
ଯେତେବେଳେ ଅଚିହ୍ନିତ ଅପରାହ୍ନ ଗ୍ଲଲିଯିବ
ସମୟ ଆକାଶରୁ ତୋଳିନେବ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ସବୁକୁ
କିଏ କାହା ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବ
କାହାରିକୁ ଜଣା ନ ଥିବ
ସାରା ପୃଥିବୀକୁ ଘେରି
ନ ଜାଣିବାର ଶୋକ କେବଳ ରହିଥିବ

ପୃଥକ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବ

ପୃଥକ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବରୁ
ମିଳିତ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଉପଲବ୍ଧି
ପ୍ରେମ କଣ ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟର୍ଥତା

ପ୍ରେମ କଣ ଆଗକୁ ଯିବାର ପ୍ରତି ମୋଡ଼ରେ
ବିଶ୍ୱାସର ଭାରରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଥିବା ଫୁଲଗଛ
ଅନୁବର୍ତ୍ତୀତାର ଉପତ୍ୟକାରେ
ନିର୍ବିରୋଧ ହସ ନେଇ ପ୍ରତ୍ୟୟର ଖରା
ଉଚ୍ଛୁଳି ପଡ଼ୁଥିବା ସମୁଦ୍ରର ଜୁଆରରେ
ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜହ୍ନଆଲୁଅର ଉଲ୍ଲାସ

ଅଥବା ପ୍ରେମ କଣ
ବ୍ରହ୍ମଚାରୀର ନଷ୍ଟ ଦିନ ଓ
ସନ୍ନ୍ୟାସିନୀର ବ୍ୟତୀତ ରାତ୍ରି
ଝଡ଼ରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ମିଥୁନ ମୂର୍ତ୍ତି
ପଥର ଦେବଦାସୀ କଟୀରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ଅକାଳପ୍ରସୂତ ସାକ୍ଷାତକାର
ଶେଷ ପାହାଚର ଅନୁଶୋଚନା
ଏବଂ ଲୋଭନୀୟ ଅପମୃତ୍ୟୁ

କିଏ କହିପାରିବ ପ୍ରେମ କଣ
ଦେହରେ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ଆତ୍ମା ନା
ଆତ୍ମାରେ ଉନ୍ନୀତ ଦେହ
ଜିଜ୍ଞାସା ନା ଅଭିଜ୍ଞାନ ସାଧନା ନା ସିଦ୍ଧି
ସ୍ୱୀକାର ନା ସନ୍ଦେହ

ସୂର୍ଯ୍ୟର ଅନ୍ଧକାରକୁ କିଏ ବୁଝିବ
ସାମାନ୍ୟ ସକାଳର ଆଲୁଅରେ
ବାଟଭୁଲା ଜାହାଜର ଯାତ୍ରୀ
ତାରାଙ୍କୁ ବା କି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବ

ତମେ ମୋର ଅଳ୍ପ ସମୟର

ତମେ ମୋର ଅଳ୍ପ ସମୟର
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର ନୁହଁ

ତମର ଅନୁଧ୍ୟାନ ପାଇଁ
ଅନେକ ଇତିହାସର ରୋମନ୍ଥନ
ଅନେକ ଦର୍ଶନର ଗବେଷଣା
ଅନେକ ଭାବାତୀତ ତପସ୍ୟା
ଏବଂ ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧ୍ୟୟନ

ସମୟର ଦୋଳାରେ ବ୍ୟତୀତ
ତମ ପାଇଁ ଅଗଣିତ ଦିନ
ଇତସ୍ତତଃ ଦ୍ୱିଧାରେ ଅସ୍ତଗତ
ଜୀବନର ତିନିଟି ଯାକ କାଳ
ଯାହା ତମର ରସାୟନରେ ଆବର୍ତ୍ତିତ
ଦୁଇ ମିନିଟର ସ୍ୱପ୍ନ ମାତ୍ର

ମୁଁ ତମକୁ ଯେତିକି ଉପଲବ୍ଧି କରିଛି
ସମୟ ଓ ଦୂରତ୍ୱର ଆଶ୍ରିତ
ଏକ ଆଚ୍ଛନ୍ନ ସ୍ୱପ୍ନର ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର

ଭଲପାଇବାରେ ଭିଜିଯାଇଥିବା
ଆକାଶର ନିଃଶଙ୍କ ବିସ୍ତାର
ମୋର ଅନୁଭବ ଯେଉଁଠାରେ
ଏକ ନିମଜ୍ଜମାନ ଜାହାଜ
କ୍ଷୟହୀନ ଦିଗ୍‌ବିଜୟକୁ
ଉଡ଼ି ଯାଉଥିବା ପକ୍ଷୀ
ଅପସୃୟମାଣ ମେଘର ଶେଷ ବୃଷ୍ଟିପାତ

ପକ୍ଷୀ କେତେ ଛୁଇଁପାରିବ ଆକାଶର ଗଭୀରତା
ଧରିତ୍ରୀର ତୃଷ୍ଣା ଲିଭାଇବ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ବର୍ଷା
ଜାହାଜ କେତେ ନେଇପାରିବ ସମୁଦ୍ରର ବିଶ୍ୱସ୍ତତା
କିଏ ବୁଝିପାରିବ ଲହରୀ ସହିତ
ତାରାମାନଙ୍କର ସଂଳାପକୁ
କିଏ ସମର୍ପଣ କରିଯିବ ଜୀବନକୁ
ସ୍ୱପ୍ନର ଅଶେଷ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ

ଏକସଙ୍ଗେ ଅନେକ କାମନା ଓ ଅନିଚ୍ଛା ନେଇ
ମୁଁ ତେଣୁ ତମ ଦେହର ସୀମାନ୍ତରେ
ସେଠାରେ ବା ଆଉ କଣ କରାଯାଇ ପାରେ
ମନେ ରଖିବା ବ୍ୟତୀତ

କିମ୍ବା ଭୁଲି ଯିବା ବ୍ୟତୀତ

ସଂଘଟିତ ହେବାର ଦୁଃସାହସ

ସଂଘଟିତ ହେବାର ଦୁଃସାହସ ନେଇ
ବିସ୍ମୃତ ଇତିହାସ ପୁନର୍ବାର ଉପଗତ
ପୁରୋହିତ ପ୍ରତାରକ ଓ
ଫାଶି ଆସାମୀର ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇ
ସ୍ମୃତିସ୍ତମ୍ଭ ଘେରିପାଖେ ଏକତ୍ରିତ ହେଉଛନ୍ତି
ସମୟ ନିର୍ବିଶେଷ ଆଖ୍ୟାନ ସବୁ
ଯାଦୁକରର ମନ୍ତ୍ର
ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ସଜାଇ ଯାଉଛି
ପ୍ରତ୍ୟାଗତ ସ୍ମୃତିର ଭଙ୍ଗା ଖେଳନାମାନଙ୍କୁ

ନିର୍ଜନତାର ଓଠରେ ଅପାର୍ଥିବ ସଙ୍ଗୀତ
ଆଉ କୌଣସି ସନ୍ଦେହର ଭୟ ନାହିଁ
ମୁଠା ହୋଇଥିବା ହାତରେ ଶପଥର ଦୃଢ଼ତା
ମୁହଁରେ ସଫଳତାର ହସ ନେଇ
ଅପରେଶନ ଘରୁ ବାହାରି ଆସୁଛି ଡାକ୍ତର
ଶରତର ପତ୍ରମାନେ ସୃଷ୍ଟି ବିଷୟରେ
ଆଲୋଚନା କରିବାପାଇଁ ବଦ୍ଧପରିକର
ଶେଷପତ୍ର ଝଡ଼ିପଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ଆକାଶ ଆଜି ତମର ବିସ୍ତାରରେ
ସମସ୍ତ ଓମ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ମୂଳଶବ୍ଦ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଗଲେ
ତମର ପ୍ରେମ ମତେ ସ୍ମରଣ କରାଇବ
ପୁନର୍ଜନ୍ମର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି
ସିଦ୍ଧିର ସଙ୍ଗୀତ ଆସି
ଅଭିଷିକ୍ତ କରିବ ପୁନର୍ଜୀବିତ ଆତ୍ମାକୁ
ପବନର ଉଲ୍ଲସିତ ନିଶ୍ୱାସରେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଞ୍ଚିଯିବ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାରୁ
ମୁଠା ମୁଠା ସୁସମ୍ବାଦ

ପ୍ରବୁଦ୍ଧମାନଙ୍କର ସତ୍ୟପାଠରେ
ପୃଥିବୀର ପ୍ରଶସ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିବ
ବିଧର୍ମୀମାନେ ଯଦିଓ ବସନ୍ତର ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ
ବୃଥା ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଗ୍ଲାନିଥିବେ

ତମକୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ

ତମକୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ
ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାତି ଜରୁରୀ ନୁହେଁ
ରକ୍ତାକ୍ତ ଆକାଶକୁ ଦେଖିଲେ
ମୋର ତମ କଥା ମନେ ପଡ଼ିବ

ତମେ କଣ ସାର୍ବଭୌମ ଶୋକ ଯାହା
ଭଙ୍ଗା ଚଟାଣ ବୁଦା ଜଙ୍ଗଲ
ଧୂଳି ଝଡ଼ ଉଡୁଥିବା ପତ୍ର
ତମେ କଣ ପ୍ରାଚୀନ ମୃତ୍ୟୁ ଯାହା
ମଉଳାଫୁଲ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଧରିତ୍ରୀ
ଅସ୍ଥି ପଂଜରା ଓ ଖପୁରୀର ଉପତ୍ୟକା
ତମେ କଣ ଅନନ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯାହା
ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଥିବା ମନ୍ଦିରର ଚୂଡ଼ା

ହେ ସର୍ବଂସହା ବିଷାଦର ଦେବୀ
ତମେ କଣ କହିପାରିବ କିପରି ସହିବାକୁ ହୁଏ
ସୂର୍ଯ୍ୟର ପାର୍ଶ୍ୱଭୂମିରେ ଛାଇର ବିଭୀଷିକାକୁ
ଅରଣ୍ୟର ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ହିଂସ୍ର ସ୍ତବ୍ଧତାକୁ

ତମେ କଣ କହିପାରିବ କିପରି ଭୁଲିବାକୁ ହୁଏ
ଖିନ ଭିନ ତାରାଙ୍କର ଭୟଙ୍କର ମେଘ
ରାସ୍ତାର ଆଲୁଅକୁ ପରାହତ କରୁଥିବା
ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବର୍ଷାର ତୀରକୁ

ବିସ୍ମରଣ ଯଦି ଆୟାସହୀନ
ଆହୁରି ଅନାୟାସ ଅନୁସ୍ମୃତି
କିଏ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ
ମନେ ରଖିବା ଓ ମନେ ନ ରଖିବା
କିଏ କହିପାରିବ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ
ଅତୀତ ହିଁ ଶ୍ରେୟସ୍କର
ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ନାହିଁ

ସ୍ମାରକଲିପିର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ
ତମକୁ ଦେଖିଲେ ମୋର ସବୁ ମନେପଡ଼ିବ
ଛାଇ ଏବଂ ନିସ୍ତବ୍ଧତା
ଅନାବୃଷ୍ଟି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଓ ପ୍ରଳୟ
ରାସ୍ତା ଉପରେ ରକ୍ତ ବତୀଖୁଣ୍ଟ ଉପରେ ବର୍ଷା
ଡାହାଣୀ ଆଲୁଅ ଭଳି ଫୁଲ ସବୁ
ବନ୍ଧୁକର ବର୍ତ୍ତରେ ଏକାକୀ ପ୍ରଜାପତି
ପକ୍ଷୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଛୋଟ ଛୋଟ କଫିନରେ

ତମ ସହିତ ବହୁବାର

ତମ ସହିତ ବହୁବାର ସାକ୍ଷାତ ହେଲା
ତମର ପ୍ରତିଟି ଚୁକ୍ତିରେ
ପୁଣି ଏକ ମନୋମାଳିନ୍ୟର ଅଙ୍କୁର
ତମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗୀକାରରେ
ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନର ସମ୍ଭାବନା
ତମ ହାତମୁଠାରେ ମୋ ହାତର
ଅତି ଅନିଶ୍ଚିତ ଅବସ୍ଥା
ତମ ଆଖିରେ ଏକ ସଙ୍ଗେ
ହଁ ନାଁ ଓ ହୁଏତ

ସ୍ପର୍ଶ ଯେଉଁଠାରେ ଘନିଷ୍ଠତାର ସୀମାରେଖା
ସେଠାରେ ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରର ସମ୍ଭାବନା କାହିଁ
ମପାଚୁପା ସଂଳାପ ଯଦି
ଭାବ ବିନିମୟର ଆଶୟ
ସେଠାରେ ପରସ୍ପରକୁ ବୁଝିବା କି ଭଳି
ଆତ୍ମୀୟତାର ପରିଧି ଯେଉଁଠାରେ
ଓଠରେ ହସର ସାମାନ୍ୟ ସୂଚନା
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାକ୍ଷାତକାର ସେଠାରେ କେବଳ
ଏକ ନୂତନ ପରିଚୟ

ଏଭଳି ସନ୍ଦିଗ୍ଧ ଅନିଶ୍ଚୟତାରେ
ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୟର ଦାବୀ କାହିଁ
ଏଠାରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କଟିଯିବ
ସମ୍ପର୍କକୁ ସମନ୍ୱିତ କରିବାରେ
ଆକାଶକୁ ପଢ଼ିବାର ସ୍ତୋତ୍ରସବୁ
ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟତାରେ ନିସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯିବେ
ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ମଳିନ ପଡ଼ିଯିବେ
ନିଜ ନିଜର ଅନ୍ଧକାରରେ
ଅପେକ୍ଷାର ସମୟମାନ ବିତିଯିବ
ଅନ୍ୟ ଏକ ସନ୍ଧିପତ୍ରର ଚିଠା ଲେଖିବାରେ

ଆକାଶ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ
ଅରଣ୍ୟ ମୋର ଉପନିବେଶ
ବାଲିଚର ଉପରେ ମୋର ପାଦ
ସଂଶୟ ମୋର ଜୀବନର ମୂଳ ସ୍ରୋତ
ଦୁର୍ଘଟନା ମୋର ଅଦୃଷ୍ଟ
ଭଲପାଇବା ଏକ ବିଶେଷ ଅପରାଧ

ପ୍ରେମର ଯଦିଓ ଅନେକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନାଁ
ମୋ ପାଇଁ କେବଳ ରାଜିନାମାର ଅପେକ୍ଷା

ଆଉ ସବୁ କଥା ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ

ଆଉ ସବୁ କଥା ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ
ମତେ କେବଳ ତମର ଅତୀତକୁ ଜାଣିବାକୁ ଦିଅ
ଯେଉଁଠାରେ ଅନେକ ଋତୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଲେ
ଅନେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲେ
ଓ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ବାପିତ ହେଲେ
ପ୍ରତି ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ପବିତ୍ର ବିସ୍ମୟ
ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତର ଦୈବୀ ରହସ୍ୟ
ବନ୍ଧ୍ୟା ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ
ଚରମ ସତ୍ୟ ଦେଇଗଲେ
ମତେ ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବୁଦ୍ଧ କର

ଜିଣିବା ଓ ହାରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ
ଯୁଦ୍ଧର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ଆଧିପତ୍ୟ
ନିଜକୁ ପ୍ରତାରଣା ସମୟକୁ ନୁହେଁ
ମନେରଖ ପ୍ରେମ ସମୟର ଏକମାତ୍ର ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ
ବିନା ପ୍ରେମର ଅଭିଜ୍ଞତା ସବୁ ବୃଥା ଓ ନିରର୍ଥକ
ସମୟ କୌଣସି ସମ୍ବେଦନା ମାଗେ ନାହିଁ
ସବୁ ତେଣୁ ନିର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ ସମର୍ପଣ କରିଯାଅ

ମୋର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଦେଇଯାଅ
ତମର ବ୍ୟତୀତ ଅନୁଭବ ସବୁ

ହେ ମୋର ସୌଖୀନ ଜ୍ୟୋତିଷୀ
ତମ ହାତରେ ମୋର ହାତ
ତମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅପେକ୍ଷାରେ ମୋର ଭବିଷ୍ୟତ
ଆଜି ତମର ସମୁଜ୍ଜ୍ୱଳ ସାମୁଦ୍ରିକ ଜ୍ଞାନରେ
ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଯାଅ ମୋର ଭାବୀକାଳ ସବୁ
ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ରୂପକରେ ମତେ ଦେଇଯାଅ
ତମର ନିଭୃତତମ ଅନୁଭବର ଆତ୍ମଲିପି
ତମର ଏକକ ମନ୍ତ୍ରରେ ମତେ
ଉପାଧିନିୟ ଦେଇଯାଅ ତମର ମହାକାବ୍ୟମାନ
ତମର ଅତୀତର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ମୋର ସମଗ୍ର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଯାଅ

ସମୁଦ୍ର ଅନ୍ୟ ଏକ ସହର

ସମୁଦ୍ର ଅନ୍ୟ ଏକ ସହର
ସାତତାଳ ରହସ୍ୟର ହଟଚମଟ
ପବନର ହାତ ଲାଗି ଚହଲୁଛି ପାଣିର ଚଟାଣ
ଲହରୀର ମାଛକାତିରେ ଚିକମିକ ଖରା
ଜୁଆରର ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛି
ଭଙ୍ଗା ପ୍ରତିବିମ୍ବର କାଳପୁରୁଷ

ଗର୍ଭାଶୟ ଭଳି ଅନ୍ଧକାରମୟ
ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟର ସତ୍ୟ ଭଳି କଠୋର
ଅନ୍ତହୀନ ଅତଳର ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଆଶାରେ
ବ୍ୟତୀତ ହେଲା ଏକାଧିକ ଯୁଗ
ନାଗଲୋକ ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକନ୍ୟାର ବାଦ ବିସମ୍ବାଦରେ
କଟିଗଲା ବାକି ସମୟ ସବୁ
ରହସ୍ୟମାନ ତଥାପି ଅସମାହିତ
ମଝି ସମୁଦ୍ରର ଘନସବୁଜ ସ୍ଥିରତାରେ

ଶେଷହୀନ ନୀଳିମାର ଉପକୂଳରେ
ଜୁଆର ପରେ ଜୁଆରକୁ
ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିବାବେଳେ

ଜାହାଜ ପାଇ ଟାଣି ଗ୍ଭଲିଯିବ ଭବିଷ୍ୟତକୁ
ଅବୋଧ୍ୟତାର କୁହୁଡ଼ି ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ
କିଛି ଅବଶିଷ୍ଟ ନ ଥିବ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ
ନା ସମୟ ନା କମ୍ପନ ନା ସମ୍ଭାବନା
କେବଳ ଏକ ନିଃସଙ୍ଗ ବ୍ୟାପକତା
କାହାରି ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ
ଦେଶ କାଳ ଓ ପାତ୍ର ନିର୍ବିଶେଷ
କେବଳ ଏକ ବ୍ୟାପକ ନିଃସଙ୍ଗତା

ଏତେବେଳେ ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ ସତ୍ୟର ଉପଲବ୍ଧି ହେବ
ସିଦ୍ଧି ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଅପେକ୍ଷା
ବିସ୍ମରଣ ଶ୍ରେୟସ୍କର
ବିଭକ୍ତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶ୍ରେୟସ୍କର ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯିବା
ଯେତେ କଥା ଅଦୃଷ୍ଟକୁ ଅଜଣା

ଦୂରନ୍ତ ସମୁଦ୍ର ନିଷିଦ୍ଧ କୂଳ
ଦିଗଭ୍ରାନ୍ତ ଜାହାଜ ନଷ୍ଟ ବତୀଘର

ଭାବି ରଖିଥିବା କଥା ସବୁ

ଭାବି ରଖିଥିବା କଥା ସବୁ ଯେତେବେଳେ
ତମକୁ କିଛି ନ କହି ଫେରି ଆସିବେ
ପୁନରାବୃତ୍ତ ବୃନ୍ଦଗାନ ହୋଇ
ତମକୁ କହିବା ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ
ଆଉ କିଛି ନୂଆ ସଂଳାପ ରହିଯିବ ନାହିଁ
ମୁଁ ସ୍ମରଣ କରିବି ଏକାନ୍ତତାର ଗୁପ୍ତ କଥାମାନ
ଯାହା ପଳାତକ ଆୟୁଷର ବିଭେଦିତ ସତ୍ୟ

ସ୍ମୃତି କୌଣସି ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବଶୀଭୂତ ନୁହେଁ
ତଥାପି ମୁଁ ତମକୁ ଅନୁଭବ କରିବି
ମୋର ସ୍ନାୟୁକେନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କରେ
ମୋର ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଚେତନାରେ ସାକାର
ତମର ବିଚକ୍ଷଣତା ତମର ଉଦାରତା
ଏବଂ ତମର ନିପୁଣତା
ତମେ ଯଦିଓ ମୋର ସମକ୍ଷରେ
କଥା କହିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥିବ
ମୋର ଭାବନାର ନିଃଶବ୍ଦ ପ୍ରଶ୍ନମାନଙ୍କର
ଉତ୍ତର ହେବ ତମର ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା

ମୋର ଅଜସ୍ର ଇଚ୍ଛାର ଦାବୀକୁ
ଗ୍ରହଣ କରିନେବ ତମର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିହୀନ ମୁହଁ

ନିସ୍ତବ୍ଧତାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଆମେ ପୁଣି
ଆଉ ଥରେ ସ୍ମରଣର ଦୁଇ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କୂଳରେ
ଦୂରତ୍ୱର ଅଭିନ୍ନତାରେ
ଏକାଗ୍ର ଭାବେ ପରସ୍ପରଠାରେ ନିବଦ୍ଧ
ଆମର କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଛାଇ ଦୁହେଁ
ନିଜ ନିଜର ପୃଥକ ନଶ୍ୱରତାର ସନ୍ଧାନରେ

ମତେ ଯଦି ଆଉଥରେ

ମତେ ଯଦି ଆଉ ଥରେ ଛୁଇଁଦିଅ
ତମର ଛୁଇଁବା ଯାହା ତମ ପାଇଁ
ସାଧାରଣ ସାମୟିକ ଓ ଆନୁସଙ୍ଗିକ
ତା ମୋର କିଛି ସମୟର
ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭବିତବ୍ୟ ହୋଇଯିବ
ଏବଂ ମୋର ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷାର ଅବଧି
ଆଉ କିଛି ବଢ଼ିଯିବ

କେବଳ ତମେ ଜାଣ ତମର ଛୁଇଁବା
କେତେ ନିକଟ କେତେ ଦୂର କେତେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ
କେବଳ ସ୍ପର୍ଶରେ କେତେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ କରି ହେବ
ସଂପର୍କର ବାଧ୍ୟ ବାଧକତାକୁ
କେତେ ଅଧିକାର କରିହେବ ଆକାଶକୁ
ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର ସମ୍ବୋଧନରେ
ଘାସର ଆଦର କେତେଦୂର
ଢାଙ୍କି ଦେଇପାରିବ ଭଗ୍ନାବଶେଷକୁ

ମତେ ସମାନ ଭାବରେ ତଲ୍ଲୀନ କରି ରଖିଥିବ
ତମର ଥିବା ଏବଂ ତମର ନ ଥିବା

କେତେ ଆତ୍ମୀୟତା ଥିବ ତମର ଛୁଇଁବାରେ
କେତେ ନିବିଡ଼ତା ଆଣିଦେବ ତମର ସନ୍ନିଧି
କେତେ ଆମେ ଏକ ହୋଇ ପାରିବା
ପାଖରେ ବସିଥିବା ବେଳେ
ଆଖିରେ ଆଖିକୁ ରଖି କେତେ ଘନିଷ୍ଠତା
ରୁମାଲରେ କେତେ ଦୁଃଖ ପୋଛି ନିଆଯାଇପାରେ
ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ଦେଇ ହେବ କେତେ ଉଷ୍ଣତା

କିଏ ଜାଣେ କେତେ ସମୟ ଆଉ
ସଂଜୀବନୀ ଦେଇଯିବ
ଛୁଇଁବାର ଅନଭ୍ୟସ୍ତ ଆଶ୍ୱାସନା
ଶୂନ୍ୟତାର ଘେର ଦେଇ
ଆକାଶକୁ ବାନ୍ଧି ରଖି ପାରିବ
କେତେ ସମୟ ଆଉ କେତେ ସମୟ
ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମିଳିତ ହାତର ସ୍ୱସ୍ତିକ ଚିହ୍ନ

ଚିଡ଼ିଆଖାନାରୁ ସୁନାସିଂହ

ଚିଡ଼ିଆଖାନାରୁ ସୁନାସିଂହ ବାହାରି ଆସିଲା
ଫାଟକସବୁ ଖୋଲା ଦର୍ଶକମାନେ ହତବାକ

ଖୋଲା ପଡ଼ିଆରେ ବସି
ଜହ୍ନଆଲୁଅ ଓ କାକରକୁ ନେଇ
ଚାବିକ ତିଆରି କରୁଛି
ଅକାଟ୍ୟ ଜୀବନ୍ୟାସର ମନ୍ତ୍ର
ଛାଇ ଭିତରୁ ହସୁଛନ୍ତି
ଅବିଶ୍ୱାସର ଯମଦୂତମାନେ
ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ସବୁ ଝାପ୍‌ସା
ଦର୍ପଣକୁ କଥା କହିଲେ ସବୁ ଝଲମଲ
ଚେହେରାରେ ତୀବ୍ରତା ନାହିଁ
ଶବ୍ଦରେ ନାଟକୀୟତା ନାହିଁ
ସବୁ ମନଗଢ଼ା ମାୟା ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ମରୀଚିକା
ସେଫ୍ ଡିପୋଜିଟ୍‌ରେ ବନ୍ଦ
ସ୍ମୃତିର ପଥର ସବୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ
ମେଘ ମିଛ ମନ୍ତ୍ର ମିଛ ତପସ୍ୟା ମିଛ
ରୋଗୀର ଦେହକୁ ଯାଉଥିବା
ରାସାୟନିକ ରକ୍ତ ମିଛ

ରବିବାର ସବୁ ବହିଥାକରେ
ଜେଲଖାନା ଘଣ୍ଟାରେ ଜୀବନ ନାହିଁ
ଚିଡ଼ିଆଖାନାର ପାଚେରୀ ତଳକୁ ନଇଁଗଲା
ଭଙ୍ଗାମନ୍ଦିର ଘରିପାଖେ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରୁଛି
ଅଜ୍ଞାତ ଭୟର ବୁଲାକୁକୁର
ଚୌକିଦାର ଜଗି ରହିଛି
ନିର୍ଭର ଅଯୋଗ୍ୟ ଉତ୍ତର ସମୟକୁ

ହରିଣର ଶିଂଘ ଘେରିଗଲା
ବାଘ ଦେହରୁ ପଟା ପଟା ଦାଗ ଉଭାନ
ଜହ୍ନ ଜଳି ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ସକାଳର ଖରାରେ
କେବଳ କାଉମାନେ
ସେମାନଙ୍କର ଶୋକ ପୋଷାକରେ

ଛାୟାପଥ ଉପରେ ସେ

ଛାୟାପଥ ଉପରେ ସେ କିଛିକ୍ଷଣ
ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଠିଆ ହେଲା
ଆକାଶରୁ କିଛି ତାରା ତୋଳି ନେଲା
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁକୁ ନେଇ ମେଘ ଉପରେ ସେତୁ ବାନ୍ଧିଲା
ଓ ଶୂନ୍ୟ ସହିତ କିଛିକ୍ଷଣ କଥା କହିଲା

ତା ପରେ ହାତରେ କିଛି ଶବ୍ଦ ନେଇ
ସେ ପୃଥିବୀ ଉପରକୁ ଓହ୍ଲାଇଲା
ସେ ଦେଖିଲା ଫଟାଭୂଇଁ ଉପରେ
ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଅକାଳ ଅନାବୃଷ୍ଟି
ଯନ୍ତ୍ରଣା ବ୍ୟର୍ଥତା ନୈରାଶ୍ୟ ଓ ଶୋକ

ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ଶବ ଓ
କଙ୍କାଳମାନଙ୍କର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ପାଖରେ
ତା ହାତରୁ ଶବ୍ଦସବୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ
ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲେ ଓ
ବିନା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେ ଜମିରହିଲେ

ସେ ଆଖି ବନ୍ଦକରି ମନ୍ତ୍ର ଜପିଲା
ଯେତେବେଳେ ତା ନିଶ୍ୱାସରେ ଝଡ଼ ଆସିଲା
ଓଠରେ ଅଗ୍ନିକଣା ହାତରେ ବଜ୍ର
ଅନାଥ ଶବମାନଙ୍କୁ ତଳୁ ଉଠାଇ
ସେ ଧୂଳି ଝାଡ଼ି ହାତରେ ଧରିଲା
ତା ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧାଇଲା
ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ବନ୍ଧୁକ ଦେଲା

ଏଥରକ ଶବର ଯାଦୁକର ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲା
ଆଗକୁ ଚାଲ ହେ ସୂର୍ଯ୍ୟସଂଧାନୀ ଯାତ୍ରୀମାନେ
ଦିଗ୍‌ବଳୟର ପାଚେରୀକୁ ଭାଙ୍ଗି
ଆଗକୁ ଚାଲ ଆଗକୁ
